

Liahona

Hvordan kan jeg hjelpe?

Når noen vi er glad i,
forlater Kirken, side 30

Lær av dem som har
kommet tilbake, side 26

Hvordan det hjelper å forstå
Kirkens historie, side 12

KIRKEN
ER
HER

Punta Arenas i **Chile**

FOTO: GETTY IMAGES

Kirken er sterk i Chile, fra ørkenbyene i nord til metropolen Santiago i midten, til Punta Arenas stav i syd, med sine syv menigheter og to grener. Her er noen flere fakta om Chile og Kirken der:

Medlemmer
av Kirken

595 526

3,3

prosent av befolkningen
er medlem av Kirken

77 staver,
590 forsamlinger,
10 misjoner

100

slektshistoriske
sentre

templer: Santiago (innviet 1983),
Concepción (innviet 2018),
Antofagasta (bekjentgjort 2019)

3

4270

km fra Chiles nordgrense til
den sørlige grensen, 350 km
bredt fra øst til vest

1956 Første forsamling organisert

1972 Den første staven organiseres

1988 Fjerde land i verden som
når 50 staver

1994–96 26 nye staver opprettet

Fra Liahona

Innholdet i dette nummeret ble laget før covid-19-pandemien. Noen detaljer er kanskje ikke anvendelige nå. Vennligst tilpass forslag etter behov ifølge nyligste retningslinjer fra Kirken og det offentlige.

Jeg opplever tiltrekning til samme kjønn – vil Kirkens medlemmer ønske meg velkommen tilbake?

Bouke "Bob" S. Ecoma Verstege

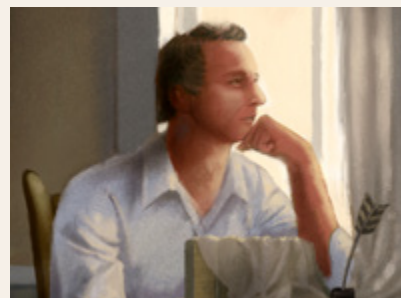
40

Kirkens historie: En kilde til styrke og inspirasjon

Eldste Quentin L. Cook, Kate Holbrook og Matt Grow

12

Da jeg følte meg bedratt med hensyn til Kirken

Travis Ewell

26

Hvordan vi styrker vår tro – sammen

I vårt studium av Mormons bok denne måneden lærer vi om Korihor, som overbeviste mange medlemmer av Kirken om at de hadde blitt bedratt av profetene, men senere erkjente at han selv hadde blitt bedratt av Satan og hadde bedratt andre. Vi lærer om zoramittene, et helt folk som skilte lag med Kirken. Og vi ser Alma den yngre, som en gang aktivt hadde kjempet mot Kirken, prøve å styrke sine egne voksne barn mot valg som ville lede dem bort fra Herren og hans kirke.

Noen av oss har familiemedlemmer eller venner som velger ikke lenger å delta i Herrens gjenopprettede kirke. Dette kan være smertefullt for dem av oss som føler vår tro så sterkt. Vi ønsker å hjelpe, men mange av oss lurer på hvordan.

Ett tidsskriftnummer kan aldri dekke alle grunner til at troen avtar eller forklare nøyaktig hvordan man skal reagere hvis den gjør det. Alles trosreise er forskjellig.

Men i dette nummeret håper vi å kunne gi litt hjelp, for eksempel:

- Én manns erfaring med å komme tilbake til Kirken og hva han har lært av det (se side 26).
- Betydningen av å ønske alle velkommen (se side 40).
- Forslag til foreldre om hvordan de kan navigere i sitt forhold til voksne barn som har valgt en annen vei (se side 30).
- Nyttige perspektiver på Kirkens historie og hvordan den kan styrke vår tro (se side 12).

Vi håper disse artiklene gir deg et utgangspunkt for å søke guddommelig veiledning for dine personlige omstendigheter.

Vennlig hilsen
Adam C. Olson
Redaksjonssjef

Innhold

5 Invitasjon til kunstnere over hele verden 🎨

6 Eksempler på tro 🙏

Ignatius og Adelaide Baidoo

Bror og søster Baidoo har selv sett velsignelsene ved det evangeliebaserte programmet for lese- og skrivekyndighet i sin stav og familie.

8 Prinsipper for omsorgstjeneste

Omsorgstjeneste ved hjelp av Kirkens aktiviteter

Kirkens aktiviteter gir oss anledninger til å utvikle vennskap, rekke ut en hånd til og utføre tjeneste for andre.

12 Kirkens historie: En kilde til styrke og inspirasjon

Av *eldste Quentin L. Cook, Kate Holbrook og Matt Grow*

Hvordan kan det å studere Kirkens historie styrke vår tro og vårt ønske om å etterleve evangeliet mer fullstendig?

20 Forestill deg pionerer i India

Av *Taunalyn Rutherford*

Disse trofaste hellige er eksempler på hva det vil si å være Kirkens pilarer.

26 Da jeg følte meg bedratt med hensyn til Kirken

Av *Travis Ewell*

Etter at bror Ewell hadde funnet ut ting som rystet hans tro og fikk ham til å forlate Kirken en stund, innså han hva han hadde savnet.

30 Du elsker, Han frelser 🙏

Av *Krista Rogers Mortensen*

En mor innser at uavhengig av sine voksne barns valg, må hun bare elske dem.

32 Sagt av siste dagers hellige 🙏

En familie setter til side sine egne prøvelser for å utføre tjeneste. En tapper flysoldat forsvare sin tro og inspirerer andre. En mor står ved et løfte.

Tilgivelse kommer på et uventet tidspunkt.

36 Kom, følg med meg: Mormons bok 📖 🙏

Disse ukentlige artiklene kan støtte ditt studium av Mormons bok denne måneden.

40 Jeg opplever tiltrekning til samme kjønn – vil Kirkens medlemmer ønske meg velkommen tilbake?

Bouke "Bob" S. Ecoma Verstege

Da bror Verstege følte trang til å vende tilbake til Kirken, var han usikker på om andre medlemmer ville akseptere ham.

🕒 Kjøpp lesning

📖 Støtte til Kom, følg med meg

Omslagssiden
bilder fra
stock.adobe.com
og unsplash.com

Deler

Unge voksne

44

Fremtiden kan være skremmende. Men med vår himmelske Faders hjelp kan vi alle **gå fremover med tro på fremtiden**. Denne måneden kan du lese historier fra andre unge voksne som har lært noen **viktige måter å forberede seg** til fremtiden på.

Ungdom

52

Lær om hvordan **evangeliet kan forandre din familie** og hvorfor **dine enkle valg** i livet betyr noe.

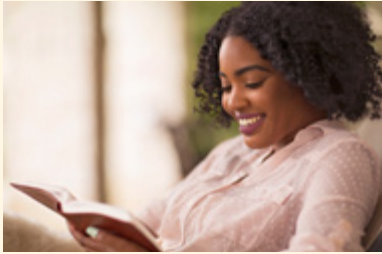
Barn

Vennen

Du kan **være misjonær**, akkurat som Alma!

ARTIKLER I JULI SOM BARE FINNES DIGITALT

**Har du spørsmål om evangeliet?
Her er fem måter å finne svar på***Av Chakell Wardleigh*

En ung voksen forteller hvordan spørsmål kan styrke troen hvis du tillater det.

Hvordan jeg forbereder meg til et tempel i India*Av Yeshwanth Kosireddy*

En ung voksen fra India forteller hvordan han forbereder seg til sin første anledning til å dra til tempelet.

Hva som skal til for å motta våre rettferdige ønsker*Av Marc Deo Dela Cruz*

En ung voksen på Filippinene forteller hvordan han fant tro da hans planer for fremtiden endret seg.

FINN MER

I Evangeliebibliotek-appen eller på liahona.ChurchofJesusChrist.org kan du:

- Finne nyeste nummer.
- Finne innhold som bare er tilgjengelig digitalt.
- Søke i tidligere numre.
- Sende inn dine historier og tilbakemeldinger.
- Abonnere eller gi et gaveabonnement.
- Forbedre ditt studium med digitale verktøy.
- Dele favorittartikler og -videoer.
- Laste ned eller skrive ut artikler.
- Lytte til dine favorittartikler.

KONTAKT OSS

Send spørsmål og tilbakemeldinger til liahona@ChurchofJesusChrist.org.

Send inn historiene dine på liahona.ChurchofJesusChrist.org eller per post til:

Liahona, flr. 23

50 E. North Temple Street

Salt Lake City, UT 84150-0023, USA

INVITASJON TIL KUNSTNERE OVER HELE VERDEN

Du inviteres herved til å lage nye kunstverk til den 12. internasjonale kunstkonkurranse i regi av Kirkehistorisk museum i Salt Lake City i Utah.

Alle kunstneriske medier, stilarter og kulturelle tilnærminger er velkommen. Utvalgte bidrag vil bli utstilt på Kirkehistorisk museum og på Internett.

Denne jurykonkurransen tiltrekker seg kunstnere fra hele verden i et forsøk på å oppmuntre siste dagers hellige til å skape kvalitetskunst, vise bredden og mangfoldet av siste dagers hellig kulturproduksjon og utvide Kirkehistorisk museums samling.

- Tema: "Alle er like for Gud", inspirert av 2 Nephi 26:33
- Dato for innsendelse: 1. februar–1. juni 2021
- Alder: Kunstnere må være 18 år eller eldre
- Priser: Kunstnere hvis verker blir valgt ut til utstilling, vil bli varslet i oktober 2021
- Utstillingsdatoer: Mars til oktober 2022

Gå til [ChurchofJesusChrist.org/artcompetition](https://www.ChurchofJesusChrist.org/artcompetition) for detaljerte regler, kvalifikasjonskrav, påmelding på Internett og for å se inspirerende verker fra tidligere konkurranser. ■

"Herren ... gjør ikke noe uten at det er klart og tydelig for menneskenes barn. Og han innbyr dem alle til å komme til ham og ta del i hans godhet. Og han viser ingen bort som kommer til ham, hverken sort eller hvit, trell eller fri, mann eller kvinne. Og han husker hedningene, og alle er like for Gud, både jøde og hedning."

– 2 Nephi 26:33

Alle er
like
for
Gud

MED KLOKKEN: FRA ØVERST TIL VENSTRE: CHRIST WITH A CROWN OF THORNS (KRISTUS MED EN TØRNEKRONE), AV ADAM LEE SHERWOOD; FITTING FRAGMENTS (PASSENDE FRAGMENTER), AV PAIGE CROSLAND ANDERSON; LIVING WATERS (LEVENDE VANN), AV ROSE DATOC DALL; CHRIST HEALING (KRISTUS HELEBREDER), AV LEROY GLEN TRANSFIELD; THE PLAN OF SALVATION (FRELSESPLANEN), AV JULIE YUEN WIM

Ignatius og Adelaide Baidoo

Accra i Ghana

Ignatius og Adelaide har sett hvordan Kirkens lese- og skriveprogram og vekt på hjemmesentrert læring av evangeliet har velsignet medlemmene av deres stav og familie.

CHRISTINA SMITH, FOTOGRAF

Ignatius:

Jeg ble involvert i det evangeliebaserte programmet for lese- og skrivekyndighet som medlem av stavspresidentskapet. Jeg besøkte en klasse og innså at det ikke bare er for dem som ikke kan lese og skrive. Det er for at vi alle kan forstå Jesu Kristi evangelium bedre.

Kom, følg med meg og hjemmesentrert læring av evangeliet vil også hjelpe familier å lese Skriftene sammen og lære av hverandre.

Adelaide:

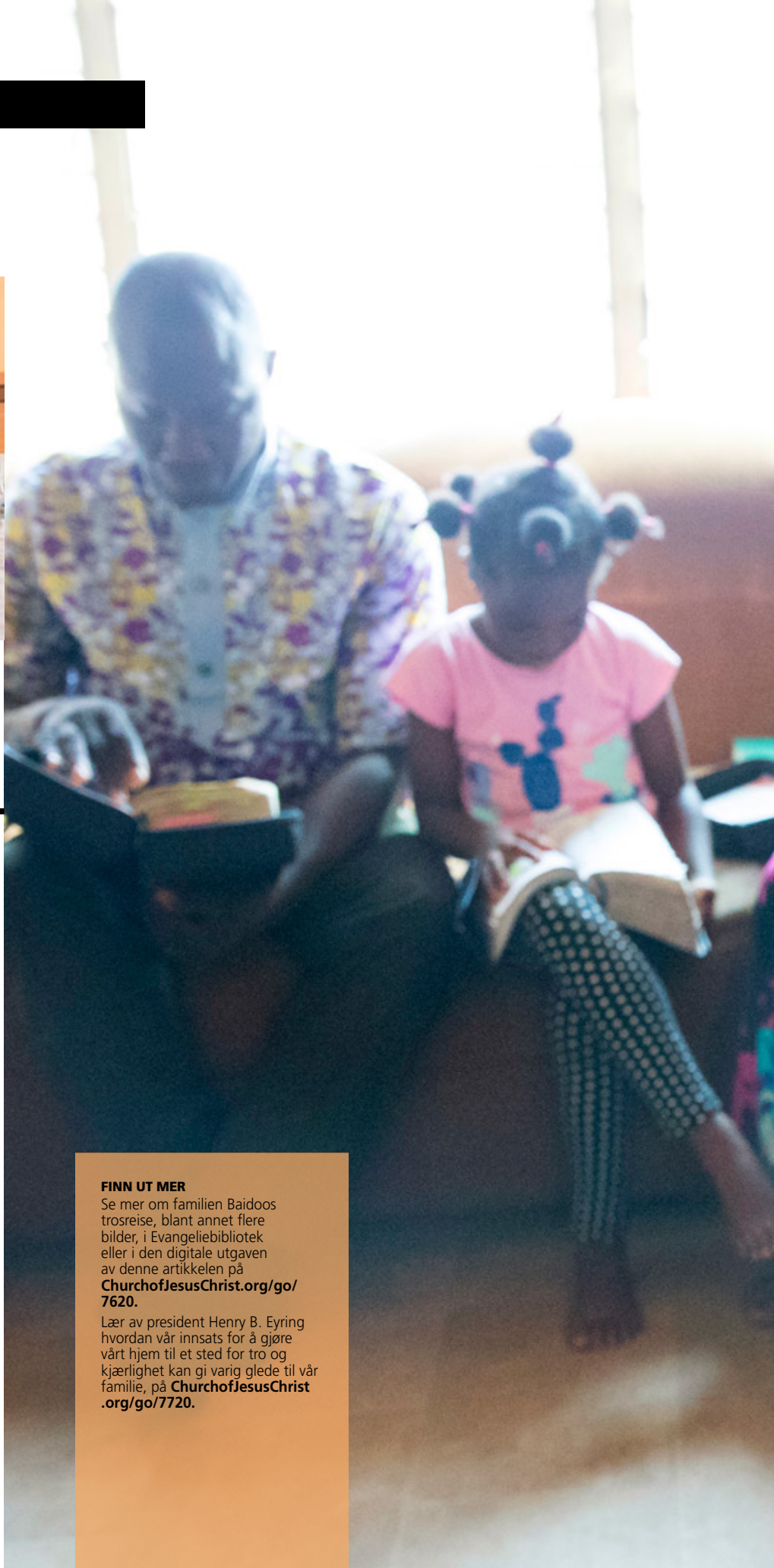
I vår familie prøver vi å gjøre alt vi kan. Alle engasjerer seg. Jeg er så glad for hvordan mine barn hjelper hverandre når vi leser Mormons bok sammen. De elsker Mormons bok. Vi har hatt det hyggelig med å lese og bære vitnesbyrd sammen.

Ignatius:

President Russell M. Nelson har sagt: "Opphøyelse [er] en familiesak."¹ Jeg elsker min kone og mine barn. Jeg ønsker å være sammen med dem og vår himmelske Fader for alltid, så vi må hjelpe hverandre.

NOTE

1. Russell M. Nelson, "Kom så og følg meg", *Liahona*, mai 2019, 89.

FINN UT MER

Se mer om familien Baidos trosreise, blant annet flere bilder, i Evangeliebibliotek eller i den digitale utgaven av denne artikkelen på ChurchofJesusChrist.org/go/7620.

Lær av president Henry B. Eyring hvordan vår innsats for å gjøre vårt hjem til et sted for tro og kjærlighet kan gi varig glede til vår familie, på ChurchofJesusChrist.org/go/7720.

Prinsipper for omsorgstjeneste

OMSORGSTJENESTE VED HJELP AV KIRKENS AKTIVITETER

En måte vi kan betjene medlemmer, naboer og venner på, er ved hjelp av Kirkens aktiviteter. Enten du planlegger en aktivitet rundt behovene eller interessene til noen du hjelper, eller du inviterer dem til å delta i aktiviteter eller tjenestemuligheter for andre, kan aktiviteter på menighets-, stavs- eller til og med flerstavsplan gi meningsfylte og underholdende måter å fremme enhet og styrke medlemmene på.

Kirkens aktiviteter kan også åpne døren for mange anledninger til å tjene. Kirkens aktiviteter kan for eksempel gi anledninger til å delta i tjenesteprosjekter som velsigner andre og utvikler positive relasjoner i lokalsamfunnet. Kirkens aktiviteter kan også være en mulighet til å nå ut til mindre aktive medlemmer av Kirken og til venner fra andre trossamfunn eller venner uten religiøs tilhørighet.

Å inkludere mange i Kirkens aktiviteter gir Herren anledning til å velsigne og styrke våre menigheter og grener, våre nabolag og våre lokalsamfunn.

Utvikle positive relasjoner

Vinteren nærmet seg, og David Dickson ante ikke hvordan han skulle holde familien varm.

David, hans kone og to døtre hadde nettopp flyttet til tettstedet Fredonia i Arizona, et høytliggende ørkenlandskap omgitt av majestiske røde klipper, malurt og eviggrønne trær.

Boligen familien Dickson hadde leid, hadde en vedkomfyr som primær varmekilde. David lærte raskt at det var nødvendig å sanke ved fordi vintrene i Fredonia er preget av snø og is.

“Jeg hadde ingen ved eller motorsag, ikke engang kunnskap om hvordan man bruker en!” sier David. “Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre.”

Noen medlemmer av menigheten spurte David om familien hans hadde nok ved til å komme seg gjennom vinteren. “Det tok dem ikke lang tid å skjønne at jeg ikke hadde det,” sier David. “Eldstenes quorum tilbød seg snart å hjelpe meg å sanke ved. Jeg ble overveldet av takknemlighet og takket ja til tilbudet.”

David fant snart ut at denne vedsankingsturen var typisk for mange godt planlagte, velorganiserte menighetsaktiviteter med god deltagelse. En lørdag morgen dro David, eldstenes quorum og andre medlemmer av menigheten opp i fjellet i en karavane av pickuper og tilhengere.

“På en eneste ettermiddag ga menighetens medlemmer, takket være deres redskaper og deres kunnskap, familien min en vedstabel som varte mesteparten av to vintre,” sier David. “Enda viktigere var det at jeg lærte alt jeg trengte å vite om å sanke ved på egenhånd. Da jeg forlot Fredonia, kunne jeg håndtere en motorsag, og jeg hjalp til med flere av menighetens vedsankingsaktiviteter enn jeg kan telle.”

Slike menighetsaktiviteter utviklet ikke bare positive relasjoner blant medlemmer av Kirken, men utviklet også et godt forhold til alle i lokalsamfunnet.

“Jeg husker én kvinne, ikke medlem av Kirken, som var ny i området,” sier David. “Hun hadde blitt nødt til å brenne trepaneler fra huset sitt for å holde seg varm. Da vi fikk vite om situasjonen hennes, sørget vi for at hun fikk nok ved til å komme seg gjennom vinteren. Hun var så takknemlig at hun knapt kunne snakke.”

Omsorgsinnsatsen i Fredonia sørget for at alle holdt seg trygge og varme gjennom vinteren.

Gi en hjelpende hånd til andre

Mens Meg Yost og ledsageren hennes var på misjon i Romania, besøkte de regelmessig en familie som ikke hadde gått i kirken på lenge. "Familien Stanica var blant de tidligste medlemmene av Kirken i Romania," sier Meg, "og vi elsket dem."

Da tiden var inne for å planlegge og organisere en grensaktivitet, bestemte lederne seg for at grenen skulle ha en "pionerkveld". Dette skulle være en kveld for å feire de fryktløse pionerene som krysset USA for å komme til Saltsjødalen. Det skulle også være en anledning til å hedre Kirkens pionerer i Romania.

"Vi mente det ville være en flott måte for noen av medlemmene å bære vitnesbyrd om sin omvendelse og hvordan de har sett Kirken vokse i Romania," sier Meg. "Vi tenkte umiddelbart at familien Stanica burde involveres. Vi inviterte dem til å delta, og de ble glade!"

Da aktiviteten skulle begynne, hadde familien Stanica ennå ikke kommet.

"Vi var bekymret for at de ikke ville komme," minnes Meg. "Men akkurat på tiden kom de inn døren. Familien Stanica bar et vakkert vitnesbyrd om evangeliet og Kirken. De fikk også omgås andre medlemmer som de ikke hadde sett på lenge."

Grenens medlemmer åpnet armene og ønsket familien Stanica velkommen. Søndagen etter ble Meg positivt overrasket da hun så søster Stanica i kirken.

"Da jeg besøkte grenen noen måneder senere, kom hun fremdeles!" sier Meg. "Jeg tror sjansen til å bære vitnesbyrd og føle seg engasjert og nødvendig i grenen virkelig hjalp henne."

4 forslag for omsorgstjeneste ved hjelp av Kirkens aktiviteter

- **Planlegg aktiviteter som dekker behov:** Aktiviteter er en flott måte å dekke mange forskjellige behov på. De kan planlegges for å dekke en enkeltpersons eller gruppes spesielle behov. De skulle også dekke behovene til dem som deltar, enten det er å bli bedre kjent med hverandre, lære mer om evangeliet eller føle Ånden.
- **Inviter alle:** Når du planlegger aktiviteter, bør du gjøre en spesiell innsats for å invitere dem som ville ha nytte av å delta. Husk nye medlemmer, mindre aktive medlemmer, ungdom, enslige voksne, funksjonshemmede og medlemmer av andre trossamfunn. Gi invitasjonen med deres beste for øye, og uttrykk at du gjerne vil at de skal komme.
- **Oppmuntre til deltagelse:** De du inviterer vil få mye mer ut av aktivitetene hvis de får anledning til å delta. En måte å oppmuntre til deltagelse på er å la enkeltpersoner bruke sine anlegg, ferdigheter og talenter under aktiviteten.
- **Ønsk alle velkommen:** Hvis vennene dine deltar på en aktivitet, bør du gjøre alt du kan for å få dem til å føle seg velkommen. Og hvis du ser folk du ikke kjenner, bør du være vennlig og ønske dem velkommen også! ■

FINN UT MER

På ChurchofJesusChrist.org kan du se videoen "Inviting Others to 'Come and Help'" [Inviter andre til å komme og hjelpe til] for å se hvor lett det kan være å invitere andre til å utføre tjeneste sammen med oss.

ÅPNE DITT HJERTE

“Vi [skulle] alltid være oppmerksomme og se etter nye ansikter når vi deltar på Kirkens aktiviteter og møter ... Vi kan gjøre enkle ting for å hjelpe disse

nye vennene å føle seg velkommen ... som for eksempel å hilse varmt, smile oppriktig til dem ... og presentere dem for andre medlemmer og så videre. Når vi åpner vårt hjerte til våre nye venner ... handler vi i omsorgstjenestens ånd.”

Eldste Ulisses Soares i De tolv apostlers quorum, “*En i Kristus*”, *Liahona*, nov. 2018, 38.

UTFØR TJENESTE VED Å INVITERE

Se etter kommende menighets- eller grensaktiviteter. Tenk på dem du utfører omsorgstjeneste for, og vurder å invitere dem til aktiviteter.

FORTELL OM DINE ERFARINGER

Send oss dine erfaringer når du har vist omsorg eller har blitt vist omsorg. Gå til [liahona.Church of Jesus Christ.org](https://www.liahona.churchofjesuschrist.org) og klikk på “Submit an Article or Feedback”.

Av eldste
Quentin L. Cook

i De tolv apostlers
quorum

Ytterspalter av
kirkehistorikerne
Kate Holbrook og
Matt Grow

Kirkens historie

EN KILDE TIL STYRKE OG INSPIRASJON

I denne artikkelen, fra en verdensomspennende andakt som ble holdt i Nauvoo i Illinois 9. september 2018, besvarer eldste Quentin L. Cook og kirkehistorikerne Kate Holbrook og Matt Grow spørsmål om Kirkens historie som unge voksne fra hele verden hadde stilt.

Eldste Cook: Kirkens historie kan være en viktig kilde til tro, men for noen har den blitt misforstått eller oversett. Noen har til og med med hensikt gitt en uriktig fremstilling av historier om fortiden for å så tvil.

Når vi lærer *pålitelig* historie om Kirken, vil vi knytte vårt hjerte sammen med de hellige før og nå. Vi vil finne eksempler på ufullkomne mennesker som deg og meg, som gikk fremover med tro og lot Gud virke gjennom dem for å utføre sitt verk. Jeg lover at det å studere Kirkens historie kan styrke din tro og ditt ønske om å etterleve evangeliet mer fullstendig.

*Når vi lærer mer om
fortidens hellige, vil vi bli
styrket til å kunne utføre
vår egen oppgave som en
datter eller sønn av Gud.*

Gjenopprettelsens historie er en historie om offer, besluttomhet og tro. Vi er alle en del av gjenopprettelsen og Kirkens historie. Vi har alle en oppgave å utføre i dette liv som vil hjelpe evangeliet å fylle jorden. Når vi lærer mer om fortidens hellige, vil vi bli styrket til å kunne utføre vår egen oppgave som en datter eller sønn av Gud.

I løpet av de over 24 årene jeg har vært generalautoritet, har Brødrene ønsket å være så åpne som mulig, både når det gjelder Kirkens historie og dens læresetninger. Vi føler at innsatsen for å fremlegge nye ressurser – spesielt *The Joseph Smith Papers*, artiklene om emner i evangeliet, Church History Topics og nå de mange bindene av *Saints*¹ [Hellige] – er en fantastisk måte å få folk til å studere ting i sammenheng som er sanne, og som vil hjelpe dem å for-

stå Jesu Kristi evangelium på en pålitelig måte.

En av mine yndlingsberetninger i *Saints* [Hellige] er historien om Addison Pratt som dro til Sør-Stillehavet. Han hadde rundt 60 dåp. Min kone Mary og jeg fikk anledning til å besøke Australøyene i Fransk Polynesia, hvor Addison Pratt underviste.

En av de mest bemerkelsesverdige opplevelsene jeg noensinne har hatt, var å høre en ung kvinne si: "Jeg er medlem av Kirken i syvende generasjon." Addison Pratt hadde døpt hennes fjerne slektning før de hellige reiste til Utah.

Uansett hvor du er i denne verden, uansett hvilken slektslinje du kommer fra, er du viktig, du er en del av Kirkens historie. Vi trenger deg veldig og ønsker deg. Du vil være til velsignelse for andre.

Joseph Smith og Mormons bok

Da jeg var tenårings, trodde vi at min eldre bror ikke ville kunne reise på misjon fordi menigheten bare fikk lov til å sende ut én ung mann om gangen. Alle andre måtte være tilgjengelige for militær verneplikt. Men biskopen og stavspresidenten fant ut at de kunne sende én til. De snakket med broren min om det, og han kom hjem og fortalte det til mor og far.

Min far var en flott mann, men han var ikke aktiv i Kirken. Han reagerte negativt – men av en uvanlig grunn. Han var ikke kritisk til Kirken eller en misjon, men broren min forberedte seg til medisinstudiet. Far sa: “Du har forberedt deg til å studere medisin. Du har tatt fagene. Du kan gjøre mer nytte hvis du studerer medisin enn du kan hvis du reiser på misjon.”

Hvorfor er ikke Kirken mer åpen om noen av de kontroversielle tingene i sin historie?

Av Kate Holbrook

Da jeg var fire år gammel, arbeidet mor og bestemor i Beehive House, Brigham Youngs gamle hus i Salt Lake City i Utah. De lærte meg alt om Brigham Young og at han hadde mange hustruer. Ca. 10 år senere fikk jeg vite at Joseph Smith hadde mange hustruer. Jeg lærte ikke om seerstener, som Joseph brukte til å oversette Mormons bok, før jeg var voksen. Kirken skjulte ikke informasjon for meg, men den historiske informasjonen ble ikke like vektlagt da jeg var ung.

Det jeg lærte på mine søndagsmøter og mine Seminar-klasser, var det som er Kirkens viktigste arbeid. Jeg lærte å omvende meg. Jeg lærte å bringe mitt liv i harmoni med Jesu Kristi evangelium. Jeg lærte å utvikle et forhold til min Fader i himmelen. Det er disse tingene i mitt liv som jeg setter høyest. Jeg vet at for noen kan det være veldig smertefullt å lære om noe du trodde du burde ha visst, men ikke visste. Derfor gjør Matt og jeg den jobben vi gjør. Vi håper

at dette er en opplevelse som nå vil høre fortiden til fordi vi har boken *Saints*, [Hellige] som skildrer en fullstendig historie for folk.

Hvordan kan vi vite om en kilde om Kirkens historie er pålitelig?

Av Matt Grow

Jeg har arbeidet for Kirken de siste ni årene og skrevet om historie. Jeg har sett generalautoritetenes holdning når det gjelder vår historie. Samtalene handler ikke om: "Hvordan kan vi skjule eller sensurere historien?" Samtalene handler snarere om: "Hvordan gjør vi historien håndgripelig, tilgjengelig og forståelig?"

Vi vet alle at utfordringen i informasjonsalderen ikke er å finne svar – vi er omgitt av svar – men å skjelne mellom gode svar og dårlige svar, god informasjon og dårlig informasjon. Det er så mange diskusjoner på nettet om vår historie, og de fleste av disse diskusjonene produserer mye mer varme enn lys.

Vær forsiktig med informasjonskilder som bare ønsker å kritisere folk. Se heller etter informasjonskilder som er basert på opptegnelsene personene selv etterlot seg, og som prøver å være rettferdige mot dem. Det er veldig lett å være etterpåklok med hensyn til fortiden, å ta et sitat eller en hendelse ut av sammenheng og få det til å virke urovekkende.

Som historiker prøver jeg å følge rådet fra en britisk romanforfatter. Han sa: "Fortiden er et fremmed land. De gjør ting annerledes der" (L. P. Hartley, *The Go-Between* [1953], innledning). Det betyr at når vi besøker fortiden, må vi ikke være en "dårlig turist". Vi må prøve å forstå personene i deres egne omgivelser og deres egen kultur. Vi må være tålmodige med det vi oppfatter som deres feil. Vi må være ydmyke angående vår egen kunnskaps begrensninger. Og vi må ha en kjærlig innstilling til fortiden.

Den kvelden satt denne trofaste, fantastiske broren min sammen med meg, og vi to snakket sammen. Vi konkluderte med at det egentlig var tre spørsmål som ville avgjøre hans svar til faren vår. Det første var: "Var Jesus Kristus verdens Frelser?" Det andre var: "Er Mormons bok Guds ord?" Og det tredje var: "Var Joseph Smith en profet?" Jeg innså at svarene på disse tre spørsmålene ville påvirke nesten alle avgjørelser jeg ville ta resten av livet.

Jeg hadde alltid elsket Frelseren, og jeg hadde lest Mormons bok, men da det gikk opp for meg hvor viktige disse svarene var, ba jeg den kvelden og mottok gjennom Den hellige ånd et dyptgripende og positivt svar på disse spørsmålene. Jesus Kristus er Frelseren, Mormons bok er Guds ord, og Joseph Smith var en profet. Jeg vitner om at disse tingene er sanne.

Flergifte

Jeg vil si tre ting om flergifte. For det første var det tydelig at det var mye offer knyttet til flergifte. Det var mye kjærlighet og samhold, men det var også offer, og foreldre i disse ekteskapene lærte sine barn å ofre. Mange av barna i disse polygame ekteskapene bragte Jesu Kristi evangelium over hele verden og velsignet mange.

For det annet var det noen, for eksempel Vilate Kimball, som mottok sin egen personlige åpenbaring – før de engang visste fullt ut hva som skulle komme – om at denne læren kom fra Gud.²

Og for det tredje, i Kirkens ledende råd er oppfatningen at flergifte slik det ble praktisert, tjente sin hensikt. Vi skulle hedre disse hellige, men denne hensikten er oppfylt.

Det finnes ubesvarte spørsmål. Men jeg vil du skal vite at vi har en kjærlig himmelsk Fader som har en fullkommen plan, at hans plan dreier seg om lykke og at vi har en Frelser som har gjort alt for oss. Vi kan stole på dem.

Hvorfor er beretningene om Joseph Smiths første syn litt forskjellige?

Av Matt Grow

Joseph Smith skrev ned, eller ba sine skrivere skrive ned, fire forskjellige beretninger om Det første syn. Beretningene forteller en konsekvent historie, men det er forskjeller. Det burde ikke overraske oss. Hvis beretningene var fullstendig ensartet, ville jeg som historiker bli mistenksom, for det er ikke slik hukommelsen fungerer. Vi ser det samme mønsteret i andre beretninger i historien eller i Skriftene (se Apostlenes gjerninger 9:7; 22:9).

Husk også hvor vanskelig det er å uttrykke en hellig opplevelse med språk. Joseph kalte språk et "lite, smalt fengsel" (i *History of the Church*, 1:299). Tenk på dine egne helligste opplevelser. Hvor lett er det å sette ord på dem? Vi skulle glede oss over at vi har flere beretninger fordi de gir oss ny innsikt og nytt perspektiv. Gå og les de fire beretningene om Det første syn i artiklene om emner i evangeliet. Dette vil styrke din forståelse av det som skjedde den dagen.

Hvilken rolle spilte urim og tummim i oversettelsen av Mormons bok?

Av Kate Holbrook

Joseph Smith oversatte Mormons bok ved Guds gave og kraft. Urim og tummim, som nevnes i Mormons bok, ble gravd ned sammen med platene. Da Moroni ga Joseph gullplatene, ga han ham også urim og tummim. Seer-steinen, som Joseph også brukte til å oversette, var ikke nedgravd sammen med platene. Det var noe Joseph hadde funnet på egenhånd flere år tidligere, som hjalp ham å føle seg på bølgelengde med åndelig åpenbaring. Derfor brukte han begge deler.

Emma Smith, en av hans skrivere, husket senere at hver gang Joseph satte seg ned for å begynne å oversette igjen, spurte han ikke: "Hvor var jeg? Hvor var det vi sluttet?" Han bare begynte nøyaktig der de hadde sluttet. Hvis du ser på en side av Joseph Smiths personlige dagbok, som han skrev tre år etter oversettelsen av Mormons bok, er det ord som er strøket over overalt, ufullstendige tanker og avbrutte setninger. Når du ser på en side av den diktete Mormons bok, er det ingenting av det. Det er komplett, vakker prosa – fullstendige setninger. Ingenting er strøket over.

Alt dette er interessant å tenke på, men det som betyr mest for meg, er innholdet i Mormons bok. I Mormons bok lærte kong Benjamin meg å prioritere generøsitet fremfor dom, Alma lærte meg hva det betyr når jeg blir døpt, hva jeg lover å gjøre for og sammen med mine medhellige. Mormons bok er der Mormon og Moroni lærte meg hvor viktig nestekjærlighet er og hva jeg kan gjøre for å oppnå den. Denne boken har formet hvem jeg er og hvordan jeg ser verden.

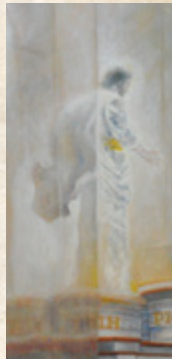
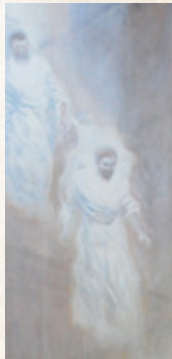
Hvorfor praktiserte de flergifte i Kirkens tidlige tid?

Av Kate Holbrook

Ifølge instruksjonene i Mormons bok om flergifte er monogami Herrens ønske for sitt folk, men det er sjeldne unntak når han befaler å praktisere flergifte for å oppreise et rettferdig folk (se Jakobs bok 2:30). Dette er det sjeldne unntaket Joseph Smith ble befalt å innføre. Joseph var motvillig og nølte i flere år med å gjennomføre denne praksisen, men til slutt innførte han den fordi han ønsket å være lydige mot Guds befaling til ham. Han prøvde å praktisere flergifte midt på 1830-tallet, men det var egentlig i 1841 at han sakte, mer offisielt, begynte å innføre praksisen for sine betrodde omgangsfeller. De ble sjokkert. De bønnfalte sin Fader i himmelen om å kunne forstå dette prinsippet, og de mottok personlige åndelige vitnesbyrd om at det var riktig for dem den gangen.

Flergifte, som offisielt ble praktisert i rundt 50 år, var noe man kunne velge. Forskere prøver fortsatt å finne ut hvor mange voksne siste dagers hellige som faktisk levde i polygame ekteskap, men vi vet at det generelt var et mindretall av de hellige. Vi vet også at mange av dem var de mest hengivne og trofaste medlemmene av Kirken. I 1890 utstedte president Wilford Woodruff (1807–98) et manifest som skulle stanse praktisering av flergifte. Da noen hørte dette manifestet, ble de lettet. Flergifte hadde vært vanskelig for dem. Da andre hørte dette manifestet, ble de knust. De hadde ofret så mye, og de hadde vitnesbyrd om dette prinsippet.

Noen medlemmer av Kirken lurte på hva vår tidligere praktisering av flergifte betyr for livet etter døden. Kirkens ledere har sagt at flergifte ikke er nødvendig for opphøyelse eller evig herlighet. Selv om jeg personlig er takknemlig for at monogami er regelen og at flergifte er unntaket, ser jeg ikke bort fra vitnesbyrdene og den hederlige lydigheten våre åndelige forfedre som praktiserte dette prinsippet hadde. De var lydige, og de hadde et vitnesbyrd om at det var riktig.

Tempel og pakter

I Kirtland i Ohio var en av de fantastiske tingene som skjedde, byggingen og innvielsen av Kirtland tempel. Innvielsesbønnen, som Joseph mottok ved åpenbaring, finnes i kapittel 109 av Lære og pakter. I denne bønnen ba han Herren om å godta de helliges arbeid og offer for å bygge tempelet.

En uke etter innvielsen av tempelet fikk Joseph Smith og Oliver Cowdery et nytt syn. Dette fant sted i påsken. Herren kom i et syn og anerkjente huset. Han fortalte de hellige at de skulle fryde seg over at de “med sin styrke har bygget dette hus til mitt navn” (Lære og pakter 110:6). Etter at dette synet var avsluttet, viste tre oldtidsprofeter seg: Moses, som gjenga nøklene til Israels innsamling fra jordens fire hjørner, Elias, som overdro Abrahams evangelieutdeling, og Elijah, som gjenga nøklene til beseglingsmyndigheten (se Lære og pakter 110:11–16).

Gjengivelsen av disse nøklene var helt avgjørende for å oppnå Herrens hensikter. Vi trengte ikke bare Mormons bok, men også disse nøklene og tempelordinansene. Disse nøklene har aldri vært viktigere enn de er nå.

Jeg har lagt merke til at når en av De tolv apostler kalles som profet, vender hans hjerte seg på dramatisk vis til tempel-ets ordinanser. Jeg hadde det privilegium å være tilstede ved innvielsen av Nauvoo Illinois tempel sammen med president Gordon B. Hinckley (1910–2008). Jeg husker hvor dypt rørt han ble da dette tempelet ble bygget, og hvor viktig det

var for ham å bringe templer til de hellige. President Thomas S. Monson (1927–2018) fortsatte denne innsatsen og mottok den samme inspirasjon fra himmelen som president Hinckley gjorde. Vi har også sett denne inspirasjonen på dramatisk vis med president Russell M. Nelson. Profetens kappe har blitt lagt på ham, og han har fått større forståelse av hvor dyrebare tempelordinanser er.

Et av hans første budskap som Kirkens president var å oppmuntre folk til å dra til tempelet, motta sine ordinanser og holde seg på paktens sti. Rett etter det sa han at hvis du av en eller annen grunn har kommet bort fra paktens sti, så kom deg tilbake på den stien.³

Hvordan var tempelarbeid til velsignelse for de tidlige siste dagers hellige?

Av Matt Grow

Da Joseph Smith døde, var veggene til Nauvoo tempel mindre enn halvferdige, og snart ble det klart for president Brigham Young (1801–77) at de hellige igjen ville bli drevet ut. Derfor spurte han Herren: “Skal vi bli her og fullføre tempelet, vel vitende om at vi må forlate det nesten så snart det er ferdig, eller skal vi dra nå?” Svaret kom tydelig: “Bli” (se Brigham Youngs dagbok, 24. jan. 1845, Kirkens arkiver; Ronald K. Esplin, “Fire in His Bones”, *Ensign*, mars 1993, 46). Begavelsens og beseglingens ordinans var så viktige at de hellige måtte bli.

Så det neste året viet de alt de hadde til tempelet. Mot slutten ble hjemmene deres brent ned rundt om i Nauvoo, og de hellige forberedte seg til å dra vestover akkurat da de var i ferd med å fullføre tempelet. I desember 1845 var nok av tempelet fullført til at de hellige kunne innvie en del av det, gi begavelser til dem som var verdige, og besegle ektemenn og hustruer til hverandre.

De neste månedene arbeidet de døgnet rundt for å forberede alle åndelig til den store reisen vestover. For meg er det dyptgripende og hellig at jeg er beseglet ved den samme myndighet til min hustru, mine barn, mine foreldre og generasjoner som har gått foran og generasjoner som ennå ikke er født. Det er dette gjenopprettelsen har gjort mulig.

Kan du fortelle om en hendelse forbundet med gjenopprettelsen som har styrket ditt vitnesbyrd?

Av Kate Holbrook

Jeg husker historien om Emma Smith som prøvde å unnsnippe forfølgelsen i Missouri. Mississippi-elven var bare delvis igjenfrosset – ikke nok til at en vogn med mennesker og deres eiendeler kunne ferdes på den. Det er en bred elv, og det var farlig å krysse den. Emma hadde et seks år gammelt barn som holdt fast i den ene siden av skjørtet, en åtteåring på den andre siden, en toåring på denne armen og et spedbarn på den armen.

Svigerinnen til en av Josephs skrivere hadde sydd bomullsposer til å feste rundt livet. I posene under skjørtet hadde Emma det eneste eksemplaret av Josephs oversettelse av Bibelen, som han hadde arbeidet med i mange måneder. Med dokumentene og med barna tok hun det ene skrittet etter det andre over den frosne elven, i håp om at hun ikke skulle falle nedi.

For meg er dette det største tegn på mot og tro – at når du trenger å gjøre noe for det du tror på, går du ganske enkelt fremover ved å sette den ene foten foran den andre.

“Vær ved godt mot”

Mange av dere opplever prøvelser og motgang. Noe av det kommer av at det finnes handlefrihet. Noe av det kommer fordi det finnes en motstander. Men du må vite at vi har en kjærlig Fader i himmelen og at Jesu Kristi forsoning kan velsigne oss på måter vi kanskje ikke fullt ut forstår.

Noen historikere sier at antall hellige som flyktet fra Missouri til Nauvoo vinteren 1838–39, var så høyt som 8000. Det var vinter. Hvor var Joseph? Han satt i Liberty fengsel, sønderknust over det de hellige opplevde. Han følte at han hadde blitt forlatt.

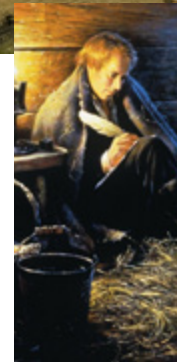
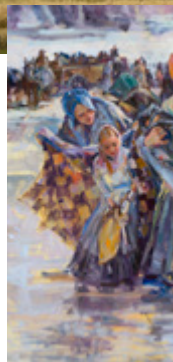
I denne prekære situasjonen mottok han noen av de vakreste skriftstedene – kapitlene 121, 122 og 123 av Lære og pakter. De er betydningsfulle. Jeg håper du vil lese dem. *Saints* [Hellige] har en kort beretning om denne hendelsen:

“Joseph ropte på vegne av de uskyldige hellige. ‘O, Herre,’ tryglet han, ‘hvor lenge skal de lide denne urett og lovløse undertrykkelse før ditt hjerte bløtgjøres for dem?’

‘Min sønn, fred være med din sjel,’ svarte Herren. ‘Din motgang og dine lidelser skal kun vare et øyeblikk, og så, hvis du trofast holder det ut, skal Gud opphøye deg i det høye, og du skal seire over alle dine fiender.’

Herren forsikret Joseph om at han ikke var glemt. ‘Om helvetes kjeffer åpner seg på vidt gap for å sluke deg,’ sa Herren til Joseph, ‘så vit da, min sønn, at alle disse ting skal gi deg erfaring og være til ditt gode.’

Frelseren minnet Joseph om at de hellige ikke kunne lide mer enn Han hadde gjort.

Han elsket dem og kunne gjøre slutt på deres smerte, men han valgte isteden å lide sammen med dem og bære deres sorg og bedrøvelse som en del av sitt sonoffer. Denne lidelsen fylte ham med barmhjertighet og ga ham kraft til å styrke og foredle alle som vendte seg til ham i sine prøvelser. Han oppfordret Joseph til å holde ut, og lovet at han aldri ville forlate ham.”

Eldste Heber C. Kimball (1801–68) hadde trodd at dommerne ved Missouris høyesterett ville løslate Joseph, men de bestemte seg for ikke å gjøre det. Heber vendte tilbake til Liberty fengsel og fikk ikke lov til å gå ned i fangehullet, men ropte ned til Joseph med de dårlige nyhetene.

Joseph var varm og vennlig mot ham. “Vær ved godt mot,” sa han. Deretter ba han Heber om å “få alle de hellige bort så fort som mulig”.⁴

Det er noe du kan lære av dette: Vær ved godt mot uavhengig av dine utfordringer. Hvis visse ting frister deg, så kom deg vekk fra dem. Stol på Den hellige ånd. Eksempelet med Joseph i Liberty fengsel og de hellige som flykter fra Missouri til Nauvoo, er fantastiske eksempler på styrke og tro på Herren Jesus Kristus.

Som apostel bærer jeg vitnesbyrd om Jesus Kristus. Jeg er et sikkert vitne om hans guddommelighet. Jeg vil du skal vite at han veileder og leder Kirken på en måte som vil velsigne oss alle. Jeg vitner om at han lever. ■

For å se hele andakten kan du gå inn på devotionals.ChurchofJesusChrist.org.

NOTER

1. Disse kildene finnes på history.ChurchofJesusChrist.org.
2. Se Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 327.
3. Se Russell M. Nelson, “Når vi samlet går fremad”, *Liahona*, april 2018, 7.
4. Se *Saints [Hellige]: Den historiske skildringen om Jesu Kristi Kirke i de siste dager; bind 1, Sannhetens banner: 1815–1846* (2018), 389–90; saints.ChurchofJesusChrist.org.

Forestill deg pionerer i India

Av Taunalyn Rutherford

Amanuensis i religionsundervisning ved Brigham Young University

Å møte pioner-medlemmer av Kirken i India har forandret måten jeg forestiller meg pionerer på.

“Når jeg tenker på pionerer,” som det heter i Primær-sangen, “tenker jeg på tapre kvinner og menn.”¹ Historier om siste dagers hellige pionerer som banet vei for tro, har alltid inspirert meg. Som ung mor minnet historiene om pionerkvinner meg om mine velsignelser i de siste dager. Jeg kunne føde på et sykehus istedenfor på en håndkjerre!

Definisjonen av en pioner som “en som går foran for å berede eller åpne veien så andre kan følge etter”², beskriver siste dagers hellige

pionerer på vogn- og håndkjerrestier som skal samles til Sion. Men den beskriver også pionerer i vår tid og de trosstier de skaper over hele verden.

Da alle mine fem barn var innskrevet på skolen, begynte jeg på et høyere studium i religionshistorie. Jeg valgte å granske Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige i India som emnet for doktoravhandlingen min. Min forskning i India har forandret måten jeg forestiller meg pionerer på.

En misjon ble opprettet i Bangalore i 1993, og et tempel vil snart bli bygget her.

Kirkens grunnpilarer

Mange år tidligere, som ung student i 1986, hadde jeg reist til Syd-Asia med Brigham Young Universitys Young Ambassadors. Det var en livsendrende opplevelse som omfattet å tilbringe en dag i Calcutta (nå kalt Kolkata) sammen med mor Teresa. Det var like spennende å møte siste dagers hellige som var pionerer i vår tid i India og på Sri Lanka.

Et av disse medlemmene var Raj Kumar, som fant Kirken da han var tilstede ved en opptreden av BYU Young Ambassadors i 1982. Da vi møtte ham, hadde han nylig kommet tilbake fra sin misjon til Fresno i California. Han hadde fremdeles misjonærnavneskiltet på seg og fortsatte å undervise alle i Delhi som ville lytte. Raj var ett av ca. 600 medlemmer i India den gangen, men for meg virket han som en enslig siste dagers hellig i et hav av hundrevis av millioner mennesker.

I 1986 møtte jeg Raj Kumar etter hans misjon. Han hadde fremdeles misjonærnavneskiltet på seg og delte evangeliet med alle som ville lytte.

Søsknene Suvarna og Sarala Katuka sluttet seg til Kirken i 1984 og reiste senere på misjon.

Jeg var inspirert av Raj Kumars eksempel da jeg valgte å reise på misjon. Raj banet også veien for tro for noen av de første indiske misjonærene som virket i landet. Suvarna Katuka og hans medmisjonærer hadde fått litt misjonæropplæring i Chennai. Misjonspresidenten, som var stasjonert i Singapore, ga Raj i oppdrag å gi dem ytterligere opplæring i Delhi.

Suvarna Katuka husker hvordan deres misjonærarbeid forandret seg på grunn av Raj Kumars eksempel og opplæring. De klarte å erstatte fryktfølelse med større tro og mot. Suvarna forklarte: "Det var da jeg tror min virkelige omvendelse begynte. Jeg følte Den hellige ånd, og det var da jeg bestemte meg for å bidra til å bygge opp riket her i India."³

Suvarna hadde sluttet seg til Kirken i Rajahmundry. Sammen med fem brødre og en søster ble han døpt i 1984. Den dagen han ble døpt, ble Suvarna ordinert til prest og beskikket som annenrådgiver i grenspresidentskapet. Han ble også lovet i en velsignelse at hvis han holdt seg trofast, ville han bli en "grunnpilar for Kirken i India".

Suvarnas søster Sarala reiste også på misjon. Før hun dro, presenterte hun evangeliet for sin venn Swarupa. Da Suvarna kom tilbake fra sin misjon, ble han velsignet ved sin søsters misjonærarbeid og giftet seg med Swarupa. Denne lille grenen i Rajahmundry har nå blitt en stav.

Eldstene Kandavalli, Sharma, Katuka og Raju.

Elsie og Edwin Dharmarajus familie den dagen de ble døpt.

Mange av Kirkens medlemmers hengivne tjeneste i India har virkelig gjort dem til Kirkens grunnpilarer.

Mange hjemvendte misjonærer fra Rajahmundry har blitt ledere i Kirken over hele India.

Jeg møtte barna til Suvarna og Swarupa Katuka mens jeg underviste ved BYU i 2014. Josh Katuka hadde nylig fullført en misjon i Bangalore i India, og søsteren Timnah hadde nettopp mottatt sitt kall til den samme misjonen. Da jeg spurte Timnah og Josh om de kjente Raj Kumar, sa de: "Ja, han er onkelen vår!" Raj Kumar hadde giftet seg med Sarala.

Jeg er takknemlig for at familien Katuka presenterte meg for flere andre pionerer da de hjalp meg å reise i India. Mange av dem sporer pionersporet sitt tilbake til familien Katukas kjærlighet og eksempel. På ett tidspunkt fikk Suvarna og Swarupa anledning til å emigrere til Canada. De takket imidlertid nei fordi de følte at Herren trengte at de ble i India og bygget opp Guds rike der. Deres hengivne tjeneste har virkelig gjort dem til Kirkens grunnpilarer.

Pionermedlemmer i Bengaluru og Hyderabad

I løpet av siste halvdel av det 20. århundre har Kirken blitt opprettet i forskjellige byer i India ved hjelp av pionermedlemmer.⁴ Hver historie vitner om hvordan Herren har ledet folk til det gjengitte evangelium.

Michael Anthoney, et pionermedlem i Bangalore (nå Bengaluru), fikk på mirakuløst vis kontakt med et medlem av Kirken i 1970. Da Delwin Pond, en biskop i Utah, gikk til en kiropraktor på grunn av ryggsmertor, så han en tidsskriftsartikkel på kiropraktorens kontor om en ideell organisasjon som sponset studenter i India. Han følte en sterk tilskyndelse til å støtte en av disse studentene. Dette førte til en 10 år lang anonym korrespondanse som kulminerte med at familien Pond tok kontakt med Michael og delte evangeliet med ham. Michael ble døpt i 1981 og reiste på misjon til Salt Lake City i 1982. Han dro hjem før tiden fordi moren var alvorlig syk, så han utførte de

Delwin Pond (i midten) presenterte Kirken for Michael Anthony i 1981.

Hyderabad, en by på over 8 millioner mennesker og stedet for den første staven i India.

siste tre månedene av sin misjon i Bangalore, hvor han underviste flere av sine venner og andre som ble medlem av den første grenen der.⁵ Nå er det planlagt å bygge et tempel i Bengaluru.

Elsie og Edwin Dharmaraju sluttet seg til Kirken på Samoa og ble kalt av president Spencer W. Kimball til å vende tilbake til sitt hjem i Hyderabad som misjonærer for sin familie. I 1978 ble 22 av Elsies og Edwins familiemedlemmer døpt, og fra denne begynnelsen ble den første staven i landet organisert i Hyderabad i 2012.⁶

Medlemmene av Hyderabad stav i dag ser på seg selv som pionerer i de siste dager. Stavens feiring av pionerdagen har markert de tidlige pionerens ferd, så vel som vår tids pionerreiser. Feiringene har omfattet square dance, minnevandringer og til og med håndkjerreturer.

Under sin feiring av pionerdagen i 2014 la de isblokker på rad bak kirken og inviterte medlemmene til å ta av seg skoene og gå over isen mens de tenkte på hvordan de tidlige pionerene krysset islagte elver. På slutten av

feiringen ble medlemmene av Hyderabad stav oppfordret til å huske de tidlige pionerens ånd og at "alle er pionerer for sin familie".⁷

De hørte også John Santosh Murala, som da virket i misjonspresidentskapet, tale om hvordan hans tante Elsie og onkel Edwin Dharmaraju kom til Hyderabad for å undervise sin familie i evangeliet. John var det yngste av de 22 pionermedlemmene som ble døpt i 1978.

Da jeg besøkte Hyderabad i 2014, fortalte John Murala meg sin historie og mye av Kirkens historie som han flittig har samlet. Han presenterte meg også for sin hustru Annapurna, som fortalte meg en av de sterkeste pionerhistoriene jeg noensinne har hørt.

Annapurna var 12 år gammel i 1991, da hennes bror Murthy ble undervist i evangeliet av to misjonærer i Hyderabad. Annapurnas foreldre lot henne ikke lytte til misjonærene eller gå i kirken. Murthy ga

Annapurna og John Murala, som var pionermedlemmer i Hyderabad, vises her mens de hjelper til med en rekonstruksjon av håndkjerrevandringen og den dagen de ble beseglet i Hong Kong tempel.

Medlemmer av Hyderabad stav feirer pionerdagen med sang, dans og til og med håndkjerrevandring.

Stavssenteret i Hyderabad stav, India, organisert i 2012 av president Dallin H. Oaks.

Kirkens medlemmer i India ser på seg selv som pionerer for sin familie når de standhaftig etterlever evangeliet.

henne imidlertid en Mormons bok og en konstant strøm av Kirkens litteratur som hun kunne lese. I syv år studerte Annapurna evangeliet på egenhånd og fikk et sterkt vitnesbyrd om dets sannhet. Hun drømte om å bli døpt, reise på misjon og gifte seg i tempelet, men fikk ikke tillatelse fra foreldrene.

Annapurna sto overfor en vanskelig avgjørelse i livet da hun ble presentert for John Murala. John hadde holdt seg sterk i sitt vitnesbyrd siden dåpen i 1978, og søkte etter et medlem av Kirken å gifte seg med. Etter et svært kort møte hvor Annapurna bar sitt vitnesbyrd om evangeliet, var John overbevist om at han hadde møtt sin fremtidige hustru. Annapurna visste at hvis hun giftet seg med John, ville hun kunne bli døpt og en dag bli beseglet i tempelet. Omtrent samtidig planla imidlertid Annapurnas foreldre å arrangere et ekteskap for henne.

Annapurna tok den vanskelige avgjørelsen å dra hjemmefra og gifte seg med John. Hun følte at det var den eneste måten hun kunne slutte seg til Kirken på. Hun sa hun var "helt knust" over å måtte forlate foreldrene sine. Men selv i dag bekrefter hun: "For alles frelse ... for mine etterkommere og for mine foreldre og deres forfedre, for å utføre tempelarbeidet for dem, måtte jeg ta dette skrittet."⁸

John og Annapurna er takknemlige for at foreldrene nå har godtatt ekteskapet. Mange medlemmer i India har ofret, akkurat som de tidlige pionerene, for å bli medlem av Kirken. Likevel har disse hellige strevd fremover med tro fordi de ser på seg selv som pionerer og knytter bånd for sin familie på begge sider av sløret. Jeg verdsetter de mange historiene om tro, offer og mot som jeg har hørt fra medlemmer som baner vei for evangeliet i nye områder. Jeg tenker fremdeles på pionerer som

En kunstner fremstiller Bengaluru India tempel. Stedet vil også omfatte et møtehus, et distribusjonssenter, kirkekontorer og et overnattingssted for tempelbesøkende.

trekker håndkjerrer og krysser islagte elver, men nå kan jeg forestille meg pionerer i vår tid i India og over hele verden.

Til syvende og sist har alle pionerspor blitt åpnet av enkeltpersoner som har fulgt i Frelseren Jesu Kristi fotspor. I Det nye testamente kalles Kristus "pioneren for [vår] frelse" (se Hebreerne 2:10, New Revised Standard Version). Jesus Kristus har beredt veien for oss så vi kan vende tilbake til vårt himmelske hjem. Sanne pionerer følger og viser oss veien til Kristus, som leder dette store og strålende verk i de siste dager. ■

NOTER

1. "Whenever I Think about Pioneers", *Children's Songbook*, 222–23 (Pionerene tenker jeg ofte på, Syng med meg, E-2).
2. *Oxford English Dictionary* (1971), "Pioneer". Se også Thomas S. Monson, "Ledet av åndelige pionerer", *Liahona*, aug. 2006, 3.
3. Suvarna Katuka, muntlig historieintervju av Taunalyn Rutherford, mai 2014, Delhi i India.
4. Mange av pionerhistoriene fra India finnes i Kirkens historie-delen i Evangeliebibliotek under "Historier fra hele verden".
5. Se "A History of the Church in India", red. Jerry C. Garlock (ikke utgitt, 1995), 49–50.
6. Se "I Will Establish a Church by Your Hand", history.ChurchofJesusChrist.org.
7. Se "Hyderabad Stake Pioneer Day Activity", lds.org.in/hyderabad-stake-pioneer-day-activity.
8. Annapurna Guru Murala, muntlig historieintervju av Taunalyn Rutherford, Hyderabad i India, 7. mai 2014. Se også Rochelle Welty og Jan Pinborough, "Gud har sine egne planer for meg", *Liahona*, april 2003, 30–32.

Av Travis Ewell

For mange år siden fulgte jeg en samtale på sosiale medier mellom to av mine tidligere misjonærledsagere. Dette var menn jeg var glad i og respekterte.

De drøftet spørsmål de hadde om Kirken og dens lære. Det ble snart klart at de begge hadde forlatt Kirken. Det sjokkerte og foruroliget meg. Jeg hadde aldri hørt om noe av det de snakket om. Det føltes som om jeg måtte vite om det fantes saklig grunnlag for noe av dette. Så jeg begynte å se nærmere på argumentene til dem som hadde betenkeligheter med hensyn til Kirken.

Noe av det jeg leste de neste to årene, fikk meg til å tvile på alt ved Kirken. Noen som opplever dette, blir lei seg. De sørger over tapet av sin tro. Jeg ble sint. Jeg følte at Kirken hadde bedratt meg. Jeg visste ikke hva som var virkelig eller hvem jeg kunne stole på.

Det var vanskelig for meg å gå i kirken. Jeg ba om å bli avløst fra kallet mitt. Mitt forhold til min kone Cheri og

min familie var anstrengt. Jeg fortsatte å gå i kirken, men det var egentlig bare for syns skyld og for å prøve å holde familien sammen. Livet var kaotisk. Jeg kunne ikke føle Ånden og tvilte på om jeg noensinne virkelig hadde følt Den hellige ånd.

Da mitt eldste barn, Kayson, reiste på misjon, kastet jeg en dyster sky over noe som skulle ha vært en gledelig begivenhet. Etter to år visste mesteparten av familien min hva jeg gjennomgikk. Da de alle dro til tempelet sammen med Kayson for første gang, var ikke jeg der.

Gjennom alt dette følte jeg meg så alene.

Støtte fra alle kanter

En dag kom brødrene mine for å snakke med meg om det jeg gjennomgikk. Jeg husker egentlig ikke hva de sa, men jeg visste at det ble gjort av kjærlighet. Da vi snakket sammen, begynte jeg å forstå hva jeg manglet.

Da jeg følte meg bedratt med hensyn til Kirken

Hvorfor jeg forlot Kirken. Og hvorfor jeg kom tilbake.

Det ble katalysatoren for forandring. Det var jeg som skulle ha ordinert Kayson til eldste. Det var jeg som skulle ha ledsaget ham gjennom tempelet. Det var jeg som skulle ha gitt ham en fars velsignelse før han dro. Ved disse viktigste hendelsene i livet hans var det meningen at jeg skulle være tilstede, ikke en annen. Jeg husker at jeg spurte meg selv: "Hva er det jeg driver med?"

Kort tid etterpå følte en god venn seg inspirert til å presentere meg for et medlem av stavspresidentskapet sitt. Denne vennlige mannen lyttet oppmerksomt til historien min og syntes å vite hva jeg skulle si før jeg sa det. Vi snakket i timevis. Historien min, spørsmålene mine, logikken jeg hadde blitt utsatt for, var så lik det andre hadde fortalt ham. Jeg begynte å innse at det fantes fornuftige svar på mange av mine betenkeligheter, og at mange av mine spørsmål, selv om de var

oppriktige, hadde blitt plantet av folk som hadde til hensikt å skade troen.

Ble alle mine spørsmål og betenkeligheter oppklart umiddelbart? Nei, naturligvis ikke. Men mitt hjerte ble mildnet tilstrekkelig til å innse en stor sannhet: Spørsmål er bra, men noen spørsmål er viktigere enn andre.¹ Var det å miste min familie og stilling overfor Gud verdt noen ubesvarte spørsmål? Da jeg først fokuserte på de viktigste spørsmålene og satte Gud tilbake på førsteplass i mitt hjerte, begynte jeg å finne svar som forsikret meg om at jeg var på rett vei igjen.

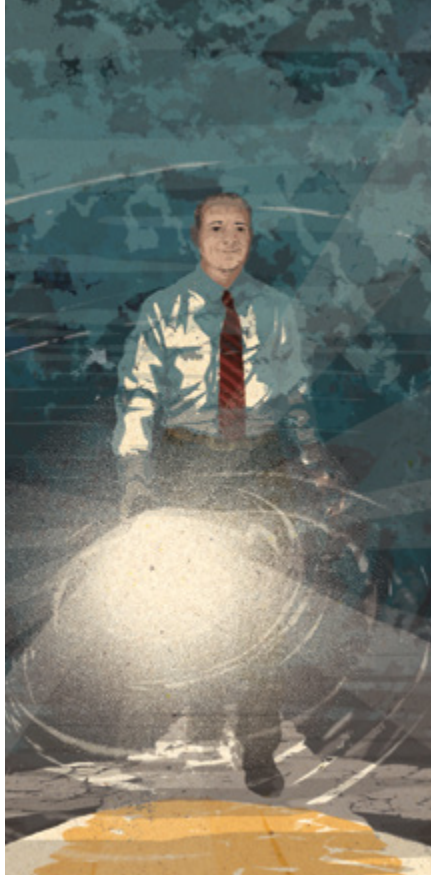
Stavspresidenten og biskopen tok også kontakt med meg. De var til stor hjelp for meg og Cheri i noen mørke stunder. De ga aldri opp. De og min familie på begge sider av sløret bidro til å hjelpe meg. Jeg vet at vår himmelske Fader kjenner og elsker oss. Han setter folk på vår vei når vi trenger dem. Vi må bare være villige til å ta imot deres hjelp.

Hva du kan gjøre hvis det er deg

Jeg vet at det er andre der ute som kanskje går igjennom noe lignende. Det kan være deg eller noen du kjenner.

Jeg vet at Frelseren opprettet sin kirke med myndighet til å tilveiebringe de ordinanser og pakter vi trenger for å vende tilbake til ham. Satan arbeider overtid for å bringe Herrens kirke i vanry ved hjelp av alle mulige midler. Å stille spørsmål og skape tvil er enkelt. Hvem som helst kan falle i fellene hans. Å stole på informasjonen og svarene som andre gir, kan være langt lettere enn å utføre arbeidet med å oppdage sannheten selv “ved studium og *også* ved tro” (Lære og pakter 88:118; uthevelse tilføyd). Men til syvende og sist er det det Gud krever.

Hvis du strever med spørsmål eller tvil om Kirken eller din tro, vil du ikke finne sannheten ved å lese blogger eller lytte til podkaster fra dem som er uenige med Kirken eller har forlatt den. Men du vil sannsynligvis

Da jeg først fokuserte på de viktigste spørsmålene og la mitt hjerte tilbake i Guds hender, begynte jeg å finne svar som forsikret meg om at jeg var på rett vei igjen.

heller ikke være fornøyd med overfladiske svar, og du vil kanskje ikke like forslaget om å “legge spørsmålene dine på hyllen”.

Jeg lærte at vi ikke alltid kan leve på lånt lys, men i stedet må vi vende oss til Gud, som er kilden til alt lys og all sannhet (se Lære og pakter 93:26). Vi må tenke det ut i vårt eget sinn, men vi må også spørre Gud om det vi tenker er riktig (se Lære og pakter 9:8). Vi må lære selv, slik Joseph Smith gjorde (se Joseph Smith – Historie 1:20), og være tålmodige i vår søken (se Alma 32:41). Men å lære ved tro betyr at vi må prøve sannheten ved å etterleve den (se Johannes 7:17; 1 Tessalonikerbrev 5:21).

Da jeg studerte ting som var fiendtlige mot Kirken, følte jeg det bokstavelig talt som om jeg befant meg i mørkets tåke (se 1 Nephi 8:23–24; 12:17). Da jeg grep tak i Guds ord og tok det første skrittet mot ham, var det alt han trengte for å sende sin Ånd for å røre ved mitt hjerte.

UBESVARTE SPØRSMÅL KONTRA DOKTRINÆR VISSHET

“Jeg kan leve med noen menneskelige feil, også blant Guds profeter – det er å forvente av jordiske mennesker. Jeg kan leve med noen angivelig vitenskapelige funn som er i strid med Mormons bok – de vil bli korrigert med tiden. Og jeg kan leve med noen tilsynelatende historiske avvik – de er uvesentlige i det store bildet av sannheten. Men jeg kan ikke leve uten de læremessige sannheter og ordinanser som ble gjengitt av Joseph Smith. Jeg kan ikke leve uten Guds prestedømme til å velsigne min familie, og jeg kan ikke leve uten å vite at min hustru og mine barn er beseglet til meg for evigheten. Det er valget vi står overfor – noen få ubesvarte spørsmål på den ene siden, mot en rekke læremessige sannheter og Guds kraft på den andre.”

Eldred G. Callister virket i De syttis presidentskap da han holdt denne talen: “Hva er plantegningen for Kristi kirke?” (Kirkens skoleverks andakt for unge voksne, 12. jan. 2014), broadcasts.ChurchofJesusChrist.org.

Er håp nok?

Noen uker etter at Kayson reiste på misjon, besøkte stavspresidenten meg. Jeg fortalte ham hva som hadde skjedd i løpet av disse ukene etter at brødrene mine hadde snakket med meg. Jeg sa jeg gjerne ville ha en ny tempelanbefaling. Han spurte om jeg kunne svare riktig på anbefalings-spørsmålene. Jeg innrømmet: "President, jeg tror ikke jeg kan si at jeg vet at Kirken er sann ennå, men jeg håper virkelig av hele mitt hjerte at den er det. Og jeg skal leve i samsvar med dette håpet. Er det nok?"

Han tenkte seg om en stund og sa så: "Travis, det vil alltid være nok."

Det er visse ting jeg fremdeles venter på å forstå, men noen ting har blitt svært tydelige for meg. Jeg vet at vår himmelske Fader elsker meg. Jeg vet at vi kan streife omkring og streve en stund. Men jeg vet at gjennom Kristus, hans forsoning og det håp den gir, er det mulig å vende tilbake til stien som fører tilbake til ham. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah i USA.

NOTER

1. Se Lawrence E. Corbridge, "Stand Forever", (andakt ved Brigham Young University, 22. jan. 2019), speeches.byu.edu.

FORSLAG FOR Å HJELPE NOEN DU ER GLAD I

I likhet med meg føler mange som har spørsmål eller tvil, at de ikke hører hjemme i Kirken. Men vi kan ikke tillate oss å stenge døren for dem eller andre. Frelseren befalte sitt folk å "fortsette å betjene" dem fordi vi aldri vet når de vil vende tilbake til ham og bli helbredet (se 3 Nephi 18:22–32).

Her er fem måter å fortsette å betjene dem som kjemper med tvil, slik at de vil føle seg velkommen, enten de velger å komme tilbake eller ikke.

1. **Fortsett å vise kjærlighet.** Gjennom hele min kamp følte jeg at jeg var alene. Vår himmelske Fader hadde naturligvis ikke gitt meg opp, og det hadde heller ikke min familie eller Kirkens ledere. Å føle hans kjærlighet gjennom dem hjalp meg å vite at jeg kunne komme tilbake.
2. **Fortsett å ta kontakt.** Å være glad i andre skulle ikke avhenge av deres tro, deres deltagelse i kirken eller ikke engang hva de føler for oss. Jesus ber oss nå ut til flere enn dem som allerede er i vår omgangskrets (se Matteus 5:46–47).
3. **Fortsett å håpe.** Vi faster, vi ber, vi våker og venter tålmodig, og vi gir aldri opp håpet. "Gud har utarbeidet midler for å frelse alle sine barn" (Henry B. Eyring, "Til mine barnebarn", *Liahona*, nov. 2013, 71).
4. **Respekter deres handlefrihet.** Ha håp, men respekter deres avgjørelser. Vi trenger ikke å overbevise dem eller krangle med dem om læren. I likhet med den fortapte sønn trenger mange av oss en hendelse i livet som vil mildne vårt hjerte først.
5. **Behandle dem med verdighet, ikke som om de er dårlige.** Unngå uttalelser som er dømmende, kritiske eller nedsettende. Fornuftige mennesker kan ha en annen tro enn vår, og vi skulle vise dem den samme respekt som vi håper de vil vise oss.

Jeg tror ikke jeg kan si at jeg vet at Kirken er sann ennå, men jeg håper at den er det og jeg skal leve i samsvar med dette håpet.

Du elsker, Han frelser

Vi ba om at våre barns hjerter måtte bli forandret. Så kom en ubehagelig (og befriende) erkjennelse.

Av Krista Rogers Mortensen

Min mann og jeg oppdro våre barn i evangeliet. Vi hadde familiens skriftstudium hver morgen, familiebønn og ukentlig familiens hjemmeaften. Vi gikk i kirken, spiste middag sammen og dro på familieferie. Våre barn gikk regelmessig i tempelet for å utføre dåp for de døde, de fullførte Seminar og to av dem reiste på misjon.

Så begynte de som voksne å utforske veier og oppfatninger som var annerledes enn det vi hadde lært dem. En etter en sluttet våre barn å delta i Kirken inntil bare ett av våre fem barn fortsatt valgte å delta. Vi felte mange tårer over våre barn og lurte på om vi hadde mislykkes som foreldre, eller om det var noe vi kunne ha gjort annerledes.

I lang tid tryglet vi Herren om å forandre deres hjerte, og til slutt besvarte Herren våre bønner. Men ikke slik vi forventet.

Istedenfor bare å forandre våre barns hjerte, viste han oss at vi måtte begynne med å forandre vårt eget hjerte. Selv om foreldre spiller en viktig rolle i undervisningen av sine barn, minnet han oss om at Jesus Kristus er deres Frelser og dommer.

I min beslutning om å redde mine barn hadde jeg brukt mange timer på å be, lese i Skriftene og dra til tempelet, og tenkt at hvis jeg gjorde alt det som var riktig, ville jeg kvalifisere meg til Guds inngripen – som om mine handlinger på en eller annen måte ville få Gud til å overstyre deres handlefrihet og tvinge dem til å tro slik jeg gjør.

Min mann og jeg ønsket så inderlig å redde dem, men vår versjon av å redde så mer ut som å belære, mase eller vise misbilligelse overfor deres valg, noe som til slutt førte til strid. Vi innså at i vår desperasjon etter å

bringe barna våre tilbake, drev vi dem faktisk bort. Jo mer de følte vår fordømmelse og skuffelse, desto mer unngikk de oss.

Mine bønner gikk over til en bønn om at mitt eget hjerte måtte bli forandret. Jeg innså at mine grunner til å ønske at mine barn skulle forandre seg, kom fra feil sted. Jeg ba om mer kjærighet. Jeg ba også om at jeg måtte overvinne min skam og forlegenhet over at min familie ikke lignet på de perfekte familiene mine venner viste på sosiale medier med bilder fra sine barns tempel-ekteskap eller barnebarns dåp.

Da jeg vendte meg til Frelseren for å bli helbredet, begynte jeg å bli mildere stemt mot mine barn. Jeg innså at å elske dem slik han elsker dem, innebar å gjøre noen endringer. For ham var ikke kjærighet en metode – det var motivasjonen som drev alt han gjorde. Han sa at han ikke gjorde “noe uten at det er til gagn for verden, for han elsker verden” (2 Nephi 26:24).

Tillit til Frelserens evne til å utføre sitt arbeid (se 2 Nephi 27: 20) gjorde meg i stand til å fokusere på å elske mine barn og overlate frelsen til Herren. Det betydde ikke at jeg måtte gi opp å prøve å hjelpe dem, men da det å elske dem ble drivkraften bak min vekselvirkning med dem, forandret det *måten* jeg vekselvirket med dem på.

Jeg begynte å se dem i et annet lys. Jeg begynte å fokusere på deres sterke sider og talenter og begynte å se hvilke kjærlige, generøse, intelligente og gode mennesker de var.

Min mann og jeg lyttet mer og snakket mindre. Vi stilte spørsmål om deres liv og interesser. Istedenfor å dømme viste vi nysgjerrighet. Vi erstattet kritikk og skuffelse med uttrykk for kjærighet, og våre barn kunne føle at den var ekte.

Vårt hjem ble et sted hvor de kunne føle kjærighet og anerkjennelse. De sluttet å skjule ting

Det som hjalp meg

bønn

en bønn om at mitt hjerte måtte forandre seg

perspektiv

å se mine barn i et annet lys

kjærighet

ikke bare snakk – lytt

tillit

min innsats er i samarbeid med Guds

for oss og begynte å være ærlige og åpne om hva som foregikk i deres liv. Vi kom nærmere hverandre.

Familien vår er fortsatt et arbeid under utvikling, men våre barn liker å komme hjem til oss og tilbringe tid sammen med oss nå. De føler seg trygge sammen med oss, og på grunn av vår kjærighet håper jeg at de kan føle Guds kjærighet til dem. Jeg vet ikke om de i dette liv vil vende tilbake til det de ble undervist om som barn, men jeg vet at de er i Frelserens hender. ■

Artikkelforfatteren bor i Utah i USA.

De satte sine prøvelser til side

Av Natalie Jones, Utah i USA

Den dagen var Kendra, Brent og Tyson sanne eksempler på Kristus-lignende omsorgstjeneste.

Vi opplever alle opp- og nedturer i livet, men 2013 var et spesielt vanskelig år for familien vår. Vi opplevde mange uventede og kostbare bolig- og bilreparasjoner. Min mann Ryan mistet jobben, og vår yngste sønn ble født med komplikasjoner og måtte tilbringe noen uker på intensivavdelingen for nyfødte. Jeg strevde også med fødselsdepresjon. Disse omstendighetene, kombinert med å være foreldre til fire små barn, anstrengte oss økonomisk og følelsesmessig.

Ryan fant en ny jobb, men han hadde lange arbeidsdager og var bortreist i flere uker om gangen. Vår fem år gamle sønn Wesley begynte

å bli engstelig fordi faren hans var borte så ofte. Han våknet stadig i løpet av natten etter mareritt.

Vår utvidede familie støttet meg når de kunne, men jeg følte meg likevel utmattet og alene mesteparten av tiden. Jeg visste at vår himmelske Fader var glad i og oppmerksom på min familie, men jeg følte at vi holdt på å drukne.

En ettermiddag, mens Ryan var bortreist i forbindelse med jobben, kjørte jeg barna mine hjem fra skolen og ba fortvilet om hjelp. Senere den kvelden banket naboen min Kendra på døren vår. Hun kjente til situasjonen og spurte hvordan jeg hadde det. Jeg hadde ikke til hensikt å klage til henne,

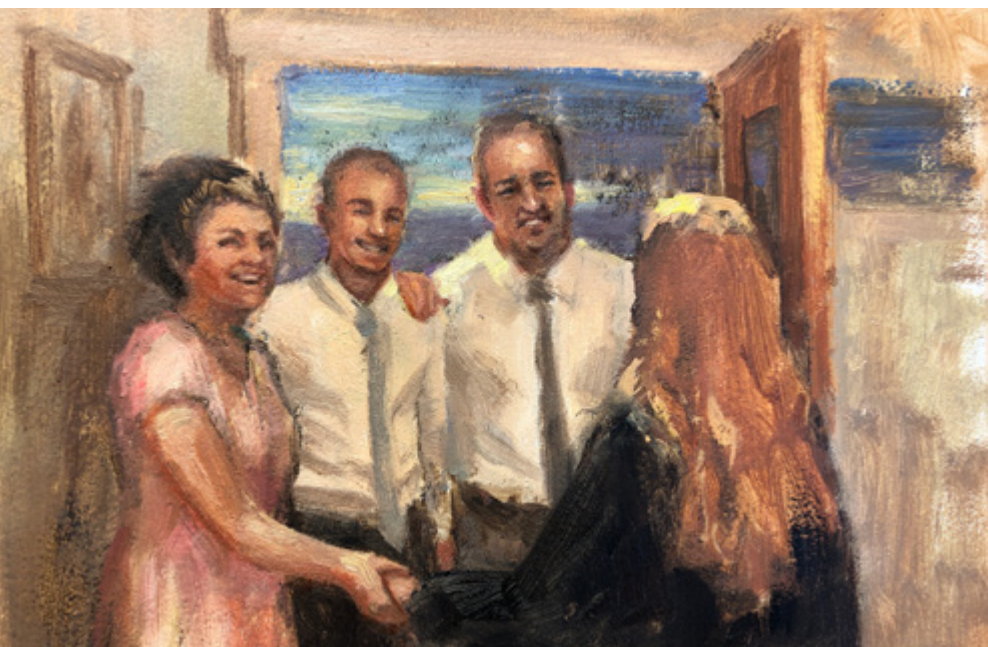
og hun var den siste jeg ville ha bedt om hjelp. Hennes mann, Brent, hadde kjempet mot kreft de siste fire årene.

Jeg sa til Kendra at det gikk bra, men hun spurte oppriktig igjen. Med tårer i øynene åpnet jeg meg for henne om mine kamper. Da jeg fortalte henne om Wesleys angst og mareritt, spurte hun om jeg ville at Brent skulle gi Wesley en velsignelse.

En stund senere kom Kendra, Brent og deres eldste sønn Tyson kledd i kirkeklær til oss. Brent var skrøpelig. Jeg er sikker på at det krevde all energi han hadde å komme hjem til oss. Han ga Wesley en velsignelse, og Tyson ga meg en velsignelse.

Den dagen var Kendra, Brent og Tyson sanne eksempler på Kristus-lignende omsorgstjeneste. De satte til side sine egne prøvelser for å vise oss oppriktig kjærlighet og medfølelse. Jeg følte meg velsignet fordi vår himmelske Fader besvarte min bønn på denne kjærlige måten. Brent døde to uker senere.

Den dagen i vårt hjem sto Brent som et vitne for Gud ved rettferdig utøvelse av prestedømmet (se Mosiah 18:9). For meg er det hellig at hans betjening av vår familie var en av hans siste handlinger på jorden. ■

Den tapre flysoldaten

Av Wayne L. Bell, South Dakota i USA

Ingen våget å svare rekruttinstruktøren, men overraskende nok rakte en ung mann opp hånden.

For mange år siden vervet jeg meg i det amerikanske luftforsvaret for å tjene landet mitt. Snart var jeg på rekruttskolen i Texas, i USA. Ukene gikk sakte mens jeg utholdt de mange tingene man vanligvis opplever på rekruttskolen.

En dag deltok jeg på et stort møte med over 200 flysoldater, alle under opplæring, akkurat som meg. Møtet begynte med at en av våre rekruttinstruktører – som regelmessig ropte høylytte og vulgære ting – brølte: “Er det noen som har noen innvendinger mot måten jeg gjør ting på her?”

Det var naturligvis ingen som våget å svare, men overraskende nok rakte en ung mann opp hånden.

“Flysoldat, reis deg!” brølte instruktøren. “Hva har du innvendinger mot?”

Vi lyttet alle oppmerksomt da den unge mannen høyt erklærte: “Jeg har innvendinger mot at du misbruker min Frelzers navn. Det gjør vondt i sjelen. Jeg vil be deg om å slutte.”

Rommet ble helt stille. Instruktøren stirret på ham og spurte ham så hvilken religion han tilhørte. Den tapre flysoldaten sa stolt: “Jeg er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige!”

Instruktøren takket flysoldaten for hans mot til å uttale seg, og møtet

fortsatte. Denne handlingen hadde stor innvirkning på meg. Jeg tenkte ofte at jeg gjerne ville ha den slags mot som flysoldaten hadde.

Etter rekruttskolen og sanitetsopplæringen ble jeg sendt til en luftforsvarsbase i Colorado i USA. En dag fikk jeg brev fra min eldste bror som var stasjonert på Filippinene. Han hadde vervet seg i luftforsvaret omtrent et år før meg. Han fortalte meg at han hadde blitt medlem av Kirken, og han ønsket at jeg skulle møte misjonærene. Jeg mintes

øyeblikkelig opplevelsen på rekruttskolen med den tapre flysoldaten. Min kone og jeg møtte misjonærene, og vi ble snart døpt.

Noen måneder senere lot jeg misjonærene besøke min yngre bror. Han og hans kone ble også døpt. Mine brødre og jeg har nå store familier med barnebarn. Vi er alle glad i Herren og hans kirke.

Jeg vet ikke hva den tapre flysoldaten heter. Jeg så ham aldri igjen, men jeg vil være evig takknemlig for hans mot til å forsvare det han trodde på. ■

Å vente på løftet

Av Juana Moreno de Ruiz, Sonora i Mexico

*Min datter har distansert seg fra Kirken,
men jeg vet at hun vil bli velsignet ved det hun har lært om evangeliet.*

Tre måneder før jeg fylte 21 år, ble jeg døpt sammen med min søster, min mor og min åtte år gamle nevø. I årenes løp har vi holdt fast ved evangeliet til tross for våre mange utfordringer.

Da min mann og jeg giftet oss, var vi fast bestemt på å holde oss aktive i Kirken. Da barna kom, gjorde min mann og jeg vårt beste for å være gode foreldre og undervise i evangeliet i hjemmet vårt.

En dag deltok jeg på en konferanse sammen med vår ett år gamle datter. På konferansen talte en områdesytti om foreldres ansvar for å undervise sine barn i evangeliet. Han ga så et løfte som gjorde sterkt inntrykk på meg. Han sa: "Hvis

noen av deres barn forlater Kirken etter at dere har gjort deres beste for å undervise i evangeliet, vil de fremdeles bli velsignet på grunn av erindringen om det de opplevde hjemme."

Denne områdesyttens ord fylte meg med håp fordi jeg hadde nieser og nevøer som hadde forlatt Kirken. Mange år senere forlot min datter, den samme ettåringen jeg holdt i armene under denne konferansen, Kirken da hun fylte 17

år. Hun hadde møtt en som ikke var forankret i evangeliet, og de giftet seg. Hun gikk aldri i kirken etter det.

Dette var smertefullt for meg. Jeg spurte meg selv om og om igjen hva vi hadde gjort galt. Hennes far og jeg prøvde alltid å holde budene og tjene i Kirken. Vi er glad

i våre barn og ønsker det beste for dem. Etter mange tårer og spørsmål konkluderte vi til slutt med at barn vokser, utøver sin handlefrihet og ikke alltid tror på det de blir undervist om hjemme.

Dessverre gikk min datters ekteskap i oppløsning, men hun ønsker fortsatt ikke å komme tilbake til Kirken. Alt jeg kan gjøre er å huske løftet om at hun vil huske og bli velsignet på grunn av det hun har lært hjemme.

Jeg ber fortsatt for datteren min. Jeg elsker henne av hele mitt hjerte, og det sårer meg å se henne borte fra Kirken. Men jeg vet at til tross for mine ufullkommenheter, er det jeg lærte henne, riktig og sant. Jeg vet at vår himmelske Fader er rettferdig og kjærlig og at han lytter til våre bønner. Uten tvil i mitt hjerte vet jeg at hvis jeg gjør min del, vil han besvare dem når han finner det riktig. ■

“Hvem hadde kjørt på sønnen min?”

Av Sandra Beatty, Ontario i Canada

Jeg så for meg at jeg kjeftet på vedkommende som hadde kjørt på sønnen min, men så sto jeg ansikt til ansikt med sjåføren.

Jeg hadde nettopp kjørt datteren min hjem til en venn da min mann Jonathan ringte. Han fortalte meg at vår 11 år gamle sønn Aiden hadde blitt påkjørt av en bil da han og Jonathan krysset gaten.

Sjåføren hadde svingt til venstre foran Jonathan, og så ikke Aiden på sykkelen. Sjåføren traff fronten på Aidens sykkel. Han fløy opp i luften mens han fremdeles holdt fast i sykkelen, og slo hodet i siden av bilen da han falt ned igjen. Så landet han på veien med sykkelen over seg. Heldigvis brukte han hjelm. Sjåføren og flere andre stoppet for å hjelpe mens Jonathan ringte etter ambulanse.

Tankene og følelsene mine gikk plutselig i spinn. Jeg skyndte meg mot krysset der ulykken hadde skjedd, i håp om å rekke ambulansen så jeg kunne være sammen med Aiden.

Tanken på å lange ut mot sjåføren raste gjennom tankene mine. “Hva i all verden var det denne sjåføren tenkte med?” tenkte jeg. “Var vedkommende full? Snakket han eller hun i telefonen?” Jeg var rasende og fryktelig bekymret. Jeg hadde ingen anelse om hvor alvorlig skadet Aiden var.

Da jeg kom til åstedet, hadde ambulansen allerede kjørt. Bare et par politibiler og en bil parkert i veikanten var igjen på åstedet. En kvinne som virket engstelig, sto ved siden av bilen.

Jeg gikk bort til henne og spurte: “Så du hvem som kjørte på sønnen min?”

Hun sa lavmælt: “Det var jeg.”

Jeg så for meg at jeg skulle kjefte på den skjodesløse personen som hadde kjørt på sønnen min, men da jeg sto ansikt til ansikt med sjåføren, forsvant negativiteten. Jeg gråt og klemte henne. Hun ba om unnskyldning, og jeg sa at alt ville ordne seg. Jeg fant senere ut at det var nøyaktig det Aiden hadde sagt til henne før politiet kom. Det viste seg at Aiden kom fra det med bare noen skrammer og blåmerker.

Jeg er takknemlig for at vår kjærlige himmelske Fader i dette avgjørende øyeblikket velsignet meg med styrke til å gi tilgivelse istedenfor hat, selv om jeg ikke ba ham om det. Jeg vet at han er oppmerksom på oss og alltid tilbyr oss sin hjelp. ■

Alma 23–29

29. JUNI–5. JULI

Etter sin omvendelse ønsket de trofaste lamanittene et nytt navn for å skille seg ut fra andre lamanitter og symbolisere sin omvendelse til Jesus Kristus. De kalte seg anti-nephi-lehittene (se Alma 23:16–17). I dag skiller vi oss ut ved å påta oss Jesu Kristi navn.

DRØFTING

Hvordan motiverer det å påta deg Kristi navn i dine daglige tanker og handlinger deg til å bli en bedre disippel av ham?

Hvilken betydning har et navn?

Et symbol på vår omvendelse

Ved dåpen inngår vi pakt om å påta oss Kristi navn. Hver gang vi tar nadverden, fornyer vi denne pakten. Hva inngår vi pakt om å huske og gjøre når vi påtar oss hans navn? (Se Mosiah 18:8–9; Lære og pakter 20:77.)

Et vitne om Kristus

Apostlene er “spesielle vitner om Kristi navn i hele verden” (Lære og pakter 107:23). Vi kan også være vitner om Kristus. Hvordan kan du stå sammen med profeten og apostlene og være et vitne om Kristi navn for menneskene rundt deg?

En kraftkilde

President

Russell M. Nelson har nylig bedt oss om å kalle Kirken ved dens riktige navn: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Han lovet at kraft vil strømme ned over de hellige når vi gjør det (se “Kirkens riktige navn”, *Liahona*, nov. 2018, 89). Hva kan du gjøre for bedre å bruke Kirkens riktige navn og hjelpe andre å gjøre det samme?

Alma 30–31

6.–12. JULI

Korihor var en anti-krist som forkynte “mot profetiene som profetene hadde uttalt om Kristi komme” (Alma 30:6). Han forkynte andre løgner og “villedet manges hjerter” (Alma 30:18).

Selv om dette skjedde for over 2000 år siden, forkynner mange i dag lignende ting. Hva kan vi gjøre for å styrke oss mot falske læresetninger i vår tid?

DRØFTING

Hvem underviser i løgn i dag?
Hvilke budskap sender de? Hva har Gud gitt oss for å motstå løgner og lære sannheten?

Hvordan kan vi motstå falske læresetninger?

▶ Vi kan få vårt eget vitnesbyrd

Korihor lærte folket “at det ikke skulle komme noen Kristus” og at “ingen forsoning” skulle utføres, og han fornektet Guds eksistens (se Alma 30:12, 17, 28).

Hvordan kan vi vite at Gud og Jesus Kristus lever? Hvilke skriftsteder og personlige erfaringer har styrket ditt vitnesbyrd om dem?

▶ Vi kan stole på åpenbaring

Korihor fornektet profetiens og åpenbarings ånd. Han prøvde å få folk til å tro at “intet menneske kan vite noe om det som skal skje” og “dere kan ikke vite noe som dere ikke ser” (Alma 30:13, 15).

Vi kan se hen til profetene og apostlene for å motta Guds ord for vår tid. Hvordan beskytter det å følge profeten deg mot falske læresetninger?

▶ Vi kan huske at sannhet er sannhet

Korihor fortalte folk at det ikke var mulig for dem å vite hva som er sant (se Alma 30:24), men president Russell M. Nelson har sagt: “Noen ting er ganske enkelt sanne ...

Sannhet er basert på lovene Gud har fastsatt ... Evige lover virker i og påvirker oss alle, enten vi tror på dem eller ikke”

(“The Love and Laws of God” [andakt ved Brigham Young University, 17. sep. 2019], speeches.byu.edu). Hvordan kan vi finne Guds sannheter, og hvordan velsigner de oss?

Alma 32–35

13.–19. JULI

Etter at Alma hadde sammenlignet Guds ord med et frø (se Alma 32:28–43), spurte folk ham hvordan de skulle så frøet. Alma brukte beretningen om Moses og kobberslangen fra 4 Mosebok kapittel 21 som et eksempel på å handle i tro (se Alma 33:19–23).

DRØFTING

Israelittene trengte bare å se for å bli helbredet. Hva er noen prinsipper i evangeliet som virker like enkle som å "se"? Hvilke holdninger eller hvilken adferd hindrer oss noen ganger i å etterleve enkle prinsipper i evangeliet?

Hvordan kan du se hen til Frelseren i det du opplever hver dag?

Hvorfor forteller Alma historien om Moses og kobberslangen?

Et sinnbilde på Kristus

Et *sinnbilde* er noe som symboliserer eller bebuder en gjenstand eller person. Da israelittene ble bitt av giftige slanger, løftet Moses opp kobberslangen, som ble et sinnbilde på Kristus. Alle som handlet i tro og så hen til den, ble helbredet, akkurat slik alle som handler ifølge sin tro på Jesus Kristus, vil bli åndelig helbredet.

Noen forherdet sitt hjerte

Så enkelt som det enn ville vært å se, forherdet noen sitt hjerte og nektet, og de døde som følge av å bli bitt. Hvorfor ville de ikke se? (se Alma 33:20). Hva kan dette lære oss om tro og vantro?

Vil du bli helbredet?

Hvis du kunne bli helbredet ved å gjøre noe så enkelt som å se, ville du ikke gjøre det? Alma stiller dette spørsmålet og oppfordrer oss til å se hen til Frelseren ved å tro på ham (se Alma 33:21–22).

ILLUSTRASJON: DAN BURR

Alma 36–38

20.–26. JULI

Hvordan vender omvendelse sorg til glede?

Alma fortalte sin sønn Helaman om sin omvendelse. Alma fortalte ham at han var “søn-derrevet i evig pinsel” på grunn av “alle [sine] synder og misgjerninger” (Alma 36:12–13). Hvordan føler du deg når du har dårlig samvittighet for synd?

Født av Gud

Etter tre dagers indre kvaler fikk Alma en tanke som lindret smertene han hadde følt (se Alma 36:19). Han vitnet om at han hadde “blitt født av Gud” (Alma 36:23). Hva førte til at han ble født av Gud? (Se vers 18.)

Glede etter stor sorg

Alma opplevde stor sorg på grunn av sine synder, men da han husket og påkalte Jesus Kristus, ble hans sorg erstattet med tilgivelsens utsøkte og intense glede (se Alma 36:20).

Tillit til Gud

Ved å huske Jesu Kristi forsoning lærte Alma å stole på Gud og visste at han ville bli løftet opp på den siste dag (se Alma 36:3). Hvordan har det å huske og stole på Frelserens forsoning gitt deg glede?

DRØFTING

Hva kan du gjøre for stadig å stole på Herren og huske hans sonoffer?

Hvordan kan du bringe flere sjeler til omvendelse, slik at de også kan oppleve stor og evig glede?

Jeg opplever tiltrekning til samme kjønn – vil Kirkens medlemmer ønske meg velkommen tilbake?

Av Bouke "Bob" S. Ecoma Verstege

Merknad fra forfatteren: Jeg forteller min historie som et uttrykk for min takknemlighet for Kirkens ledere og medlemmer som tok imot meg med åpne armer, hjalp meg tilbake til full aktivitet og har virket sammen med meg som Kristi meddisipler.

27. juli 2013, etter en lang kamp mot Alzheimers sykdom, døde min livsledsager gjennom 25 år. Jay Eldredge var en verdenskjent kardiolog. Vi hadde begge vært på misjon for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige da vi var yngre, men så distansert oss fra Kirken på grunn av tiltrekning til samme kjønn.

Jays død, selv om den ikke var uventet, var overveldende. Jeg følte meg knust og fortapt og alene.

Mens jeg kjørte hjem etter forberedelsene til begravelsen, følte jeg Åndens innflytelse overvelde meg så sterkt at jeg måtte stanse i veikanten. Jeg visste at Gud talte til meg og kalte meg tilbake til ham, men jeg gjorde motstand. "Ser du ikke at jeg lider?" sa jeg høyt. "Jeg orker ikke å gå tilbake til kirken akkurat nå."

Men jo mer jeg protesterte, desto mer trakk Ånden i meg og bød meg komme tilbake til kirken.

Ville jeg bli godtatt?

Jeg var dypt bekymret for å komme tilbake til kirken. Jeg hadde ikke vært på et nadverds-møte på 25 år. Ville de engang godta meg? Ville jeg akseptere dem? Hva ville biskopen si? Jeg følte meg engstelig og urolig og fremdeles tung av sorg.

Men mitt vitnesbyrd om evangeliet hadde aldri vaklet i alle disse årene. Jay og jeg elsket Kirken og dens veiledende prinsipper – nemlig nestekjærighet, barmhjertighet og tilgivelse. Jeg visste at Kristus var min Frelser og at hans kirke var Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Det hadde jeg visst siden jeg ble omvendt og døpt da jeg var 14 år gammel. Jeg hadde ikke tenkt å benekte det nå.

Til slutt, etter å ha mønstret tilstrekkelig mot, ringte jeg Linwood menighet i New Jersey i USA for å finne ut når nadverdsmøtet begynte.

Da søndagen nærmet seg, la djevelen mange hindringer i veien for meg som lett kunne ha forhindret meg i å komme. Jeg er så takknemlig for at Den hellige ånd ikke ga seg.

Jeg var nervøs da jeg gikk inn i bygningen, men åpningssalmen på nadverdsmøtet forsikret meg om at jeg var hjemme igjen. Salmen "Kom, hellige" (*Salmer*, nr. 26) innbød Ånden så sterkt at tårene strømmet nedover kinnene mine. I det øyeblikket visste jeg at vår himmelske Fader var oppmerksom på meg og den dype sorgen jeg følte.

Denne salmen har blitt en slags uoffisiell kampsang for Kirken, men den har også blitt min personlige kampsang.

"Kom," oppfordrer salmen meg. "Om torne-strødd kan synes denne vei, Gud er med oss hver dag."

Min vei *var* tornestrødd. Men Gud *var* med meg som lovet.

FULLVERDIGE MEDLEMMER

“Når noen følger paktene og normene og læresetningene i Kristi evangelium – selv om de kanskje opple-

ver tiltrekning til samme kjønn – er det virkelig ingen grunn til at de ikke kan være fullt deltagende [eller] være et fullverdig medlem av Kirken og ha kall og tale og komme inn i tempelet og virke der. Og alle andre muligheter og velsignelser som kan komme av medlemskap i Kirken, vil være tilgjengelige for dem.”

Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum, “LGBT People Who Live God’s Laws Can Fully Participate in the Church” [LHBT-personer som etterlever Guds lover, kan delta fullt ut i Kirken] (video), ChurchofJesusChrist.org/topics/gay.

Biskop Darren Bird og resten av forsamlingen var fantastiske og imøtekommende. De tok imot meg som sin bror i Kristus.

Forsoning med Gud gjennom Kristus

Ordene “Kom hellige” fikk imidlertid større betydning for meg da jeg følte at min himmelske Fader veiledet meg med hensyn til hvordan jeg skulle gå frem.

*Vi finne skal et utsøkt, hellig sted
fjernt i vest, Sions land,
hvor ingen mer kan gjøre oss fortred.
Gud oss der signe kan.*

Jeg dro vestover og kjøpte en bolig i Fountain Hills i Arizona, hvor jeg møtte biskop Jerry Olson. Da jeg ba om å få møte ham og håndhilste på ham, fortalte Ånden meg at denne mannen ville hjelpe meg å komme tilbake til full aktivitet i Kirken.

Da jeg begynte å snakke med biskopen og innledet denne forlikelsen med min himmelske Fader, ble jeg vitne til mange åndelige mirakler. Jeg var åpen overfor biskopen, noe

han var takknemlig for. Han sa at dette hjalp ham bedre å forstå hvor jeg hadde vært og hvor jeg nå befant meg i mitt forhold til Gud. Han informerte meg også kjærlig om at dette var første gang han hadde fått anledning til å betjene noen med tiltrekning til samme kjønn, og han ba om min tålmodighet og tilgivelse hvis han sa eller gjorde noe som kunne fornærme meg i løpet av prosessen.

Jeg takket ham for hans ærlighet og sa: “Dette er min første gang også. Vi skal lære sammen.”

Slik begynte en fantastisk reise og et godt vennskap!

Snart hadde jeg en handlingsplan for hvordan jeg kunne bli medlem igjen. Jeg tok imot de kjærlige og ydmyke rådene med et takknemlig hjerte og startet prosessen.

Trøst i tempelet

Senere, da jeg fulgte disse rådene og arbeidet hardt for å komme nærmere Kristus, fikk jeg mitt prestedømme og mine tempelvelsignelser gjengitt og tok imot et kall til å virke i eldstenes quorum. Da jeg kommuniserte med min himmelske Fader i det hellige tempel, viste han meg hvor høyt han elsker alle sine barn. Jeg følte trøst og et sterkt ønske om å behage ham.

Noen måneder senere ble en ny biskop kalt, og jeg har også utviklet et kjærlig vennskap med ham. Biskop Larry Radford kjente til mine omstendigheter og satte pris på min tjeneste i eldstenes quorum, hvor

han sa at jeg hadde virket med kjærlighet og hengivenhet ikke bare for quorumet, men også – og enda viktigere – for Gud. Hans vennlige ord og oppmuntring hjalp meg å føle at Herren og mine medhellige var fornøyd med min tjeneste.

Jeg virker nå trofast som menighetssekretær.

Forstå hvem jeg er

Det er ikke alltid lett å være tiltrukket av samme kjønn og aktivt medlem av Kirken. Men når jeg setter all min tro og tillit til Gud, kan jeg føle at han styrker meg. Kritikere vil utvilsomt si at jeg ikke er tro mot den jeg er eller at jeg skuffer LHBT+-fellesskapet.

Jeg forstår frustrasjonen deres, og jeg har åpenbart ikke alle svarene. Jeg kan bare snakke om min egen erfaring. Og denne erfaringen har lært meg dette: Jeg er vår himmelske Faders sønn, et Guds barn. Det er den eneste merkelappen som betyr noe for meg. Som følge av dette prøver jeg å ikke la verdens merkelapper definere meg. Jeg frykter at det vil begrense mitt potensial og min evige fremgang.

Satan er veldig lur. Han vet at ved å bruke merkelapper kan han splitte oss som samfunn og som kirke.

Med dette perspektivet i sinne er ikke valgene jeg tar basert på min tiltrekning til samme kjønn, men på hvordan jeg kan være en sann Kristi disippel *med* tiltrekning til samme kjønn. Nephi sa:

“O Herre, jeg har satt min lit til deg, og jeg vil stole på deg for evig. Jeg vil ikke sette min lit til kjøds arm ...

Jeg vet at Gud gir villig til den som ber, ja, min Gud vil gi meg hvis jeg ikke ber upassende. Derfor vil jeg oppløfte min røst til deg, ja, jeg vil anrope deg, min Gud, min rettferdighets klippe. Se, min røst skal for evig stige opp til deg, min klippe og min evige Gud” (2 Nephi 4:34–35).

Kjærlighet til mine medhellige

Gjennom hele prosessen med å komme tilbake følte jeg kjærlig veiledning fra mine ledere og andre hellige, heriblant aktive og mindre aktive LHBT+-medlemmer. Jeg fant et sted hvor jeg kunne trives. Jeg fant blant dem Kristi egenskaper som jeg alltid hadde forbundet med min tro: barmhjertighet, medfølelse, forståelse og fremfor alt kjærlighet.

Mens jeg strevde på stien sammen med min Frelser, følte jeg trøst og fred når jeg vendte meg til ham, vel vitende om at jeg ikke var alene på stien. Flere biskoper var der ved siden av meg. Medlemmer av quorumet. Søstre i menigheten. Det var til og med en ung mann i

menigheten som spurte meg om jeg ville ordinere ham til prest. Hans vennlige invitasjon rørte meg dypt. Han så på meg som en mann som bærer Guds prestedømme, og som kan utøve dette prestedømmet i tjeneste for andre.

Disse anledningene til å tjene og tilbe sammen med mine medhellige har løftet meg og – sammen med de mange velsignelsene jeg har mottatt fra Herren – hjulpet meg å oppleve den kjærlighet, forståelse og aksept jeg trengte.

Frelseren sa: “Jeg skal ikke etterlate dere farløse, jeg kommer til dere” (Johannes 14:18). Disse ordene er sanne. Jeg trengte trøst, og han kom til meg i større grad enn jeg kunne ha forestilt meg. ■

EVANGELIETS Telt

“Evangeliets telt er virkelig stort nok for alle som ønsker å følge Herren. Når noen sier eller føler noe annet, tenker jeg på Bob Verstege og skulle ønske de kunne møte ham og tjene sammen med ham. Bror Verstege er et vandrende eksempel på hva Jesu Kristi forsoning kan gjøre når den blir omsatt i handling. Som biskop blir jeg daglig oppbygget, undervist og oppmuntret av denne ydmyke mannen.”

Biskop Larry Radford, Fountain Hills menighet, Scottsdale Arizona nord stav

Unge voksne

I denne delen

46 **Hvorfor vår himmelske Fader ønsket at jeg skulle få en utdannelse**

Av Gloria Cornelio

50 **En ting ved fremtiden som jeg kan kontrollere**

Av Laura Campaner

Bare digitalt

Hva som skal til for å motta våre rettfærdige ønsker

Av Marc Deo Dela Cruz

Hvordan, hvorfor, når og hvor man sparer penger

5 ting som er sikre i en usikker verden

Av Meg Yost

Finn disse artiklene og mer:

- På liahona.ChurchofJesusChrist.org
- I **UV-ukentlig** (under "Unge voksne" i Evangeliebibliotek)

Møt den usikre fremtid med tro

Jeg liker å planlegge. Jeg liker å vite hva jeg kan forvente av hver dag, slik at jeg kan være forberedt på det. Men **hvordan kan jeg forberede meg til fremtiden** når den er så langt borte og så usikker?

Livet er enormt. Det er så mye av det som ligger foran oss! Det er så mye som kan skje! Det er så mye jeg kan gjøre! **Noen ganger er mulighetene overveldende.**

Det er mye jeg ønsker meg: en ektefelle, en god jobb, å bo i utlandet, å ha katt, å skrive en roman, å lære russisk ... Men jeg vet også at ønsker og mål forandrer seg. Prioriteringer forandrer seg.

En prioritering som aldri må forandres, er **vårt engasjement overfor Gud og hans plan**. Med hans fremsyn **kan vi navigere gjennom en fremtid** som er full av spørsmål, fordi han vil hjelpe oss å finne svarene, ett skritt om gangen. Vi må bare ta det beste valget vi kan for hvert skritt.

I denne delen forteller unge voksne om sine personlige erfaringer med hvordan de planlegger for fremtiden med vår himmelske Faders hjelp og **hvordan de går fremover med tro** når de står overfor så mye usikkerhet.

Når det gjelder fremtiden, er det så mange spørsmål, men det betyr bare at **det er så stort potensial**. Vi har også potensial – et guddommelig potensial til å bli som vår himmelske Fader og hans Sønn Jesus Kristus.

Og det gjør fremtiden strålende.

Meg Yost

Fortell din historie

Har du en erfaring å dele med andre? Eller ønsker du artikler om bestemte emner? I så fall ønsker vi å høre fra deg! Du kan sende inn artikler eller tilbakemeldinger på liahona.ChurchofJesusChrist.org.

Hvorfor vår himmelske Fader ønsket at jeg skulle få en utdanning

Av Gloria Cornelio

Uansett hva dine rettferdige ønsker er, vil vår himmelske Fader gjøre det mulig for deg å oppnå dem.

Helt siden jeg var liten, har jeg alltid ønsket å gjøre min himmelske Fader og min nåværende og fremtidige familie stolte. Jeg ønsket å få all den utdanning jeg kunne for å forbedre meg selv og mitt liv.

I mitt land, Peru, er kvalitetsutdanning svært kostbar og i noen områder fullstendig utilgjengelig. Familien min hadde heller ikke ressursene som skulle til for å støtte min utdanning. Mor og far lærte meg imidlertid at å arbeide hardt, være flittig og be vår himmelske Fader om hjelp, kan bidra til å oppfylle våre rettferdige ønsker. Og jeg planla å jobbe hardt.

På grunnskolen og videregående var jeg flittig i mine studier for å kunne forbedre meg hvert år. Etter videregående kom jeg inn på Perus topprangerte universitet og fikk et godt stipend. Mens jeg var der, samarbeidet jeg med flere organisasjoner, herunder i en praktikantplass i en verdensomspennende organisasjon, og fikk anledning til å lede mange forskjellige typer prosjekter.

I løpet av denne praksisperioden følte jeg at det ville være en flott mulighet for meg å ta utdannelsen på engelsk. Derfor bestemte jeg meg for å flytte over til Brigham Young University–Idaho. Det føltes skremmende, men jeg visste at vår himmelske Fader ville hjelpe meg å nå dette målet – jeg måtte bare stole på ham og gjøre mitt beste.

Jeg var den første internasjonale studenten som tok en bachelor-grad gjennom BYU-Pathway Worldwide.

En endring i planene

Jeg var klar til å reise til BYU-Idaho, men under søknadsprosessen følte jeg en sterk tilskyndelse om å reise på misjon før overflyttingen dit. Så jeg fulgte vår himmelske Faders vilje og ble kalt til å virke i Trujillo i Peru. Da jeg kom hjem, planla jeg å dra tilbake til universitetet i Peru fordi jeg følte at jeg raskt kunne fullføre en utdanning der. Jeg fant imidlertid ut at stipendene mine der var inndratt fordi jeg hadde forlatt studiene i over et år for å reise på misjon.

Jeg var sønderknust og i villrede. Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre. Jeg visste ikke hvorfor jeg hadde følt meg tilskyndet til å reise på misjon hvis det betydde at jeg gikk glipp av muligheten til å ta en universitetsutdanning.

Men en dag husket jeg at misjonspresidenten fortalte oss om BYU-Pathway Worldwide. Han hadde oppfordret oss til å forbedre vår engelsk og benytte denne muligheten når vi kom hjem – og det gjorde jeg!

Min reise med BYU-Pathway Worldwide

Jeg visste at det ikke var noen tilfeldighet at misjonspresidenten fortalte meg om BYU-Pathway. Da jeg begynte på Pathway-programmet, måtte jeg reise nesten tre timer hver uke for å møte gruppen min. Jeg ofret mye, men jeg visste at det å få en utdanning var viktig både for meg og for Herren. Og disse ofrene førte til mange velsignelser.

BYU-Pathway Worldwide var muligheten jeg hadde sett etter. Det ga meg tilgang til utdanning til en rimelig pris, ga meg tid til å ha en jobb og hjalp meg å ta en utdanning på engelsk. Og gjennom alt dette fant jeg gode venner som oppmuntret meg til å være tapper og fortsette å arbeide mot mine mål. Jeg føler meg sterkere åndelig og har blitt en bedre Jesu Kristi disippel.

Til slutt var jeg den første internasjonale studenten som mottok en bachelorgrad gjennom BYU-Pathway Worldwide. Utdanning har åpnet fantastiske muligheter for meg. Jeg er nå velferds- og selvhjelpenhetsspesialist for området Syd-Amerika nordvest i Kirken, og jeg er også frivillig misjonær for BYU-Pathway i Peru.

Jeg ser så mye lys i hver student, og jeg oppfordrer dem til å gå videre på samme måte som jeg ble oppmuntret av mine venner på skolen. Gjennom denne reisen har jeg innsett at min himmelske Fader har vært med meg hele veien.

Vår himmelske Fader ønsker at vi skal lykkes

Min reise har styrket mitt vitnesbyrd om utdanning. Og jeg ønsker å fortsette å vokse og lære så mye jeg kan hver dag. Vi er på jorden for å utvikle oss, for å bli prøvet, for å vokse, for å bevise vår lydighet og for å stole på Frelseren så vi kan bli verdige til å vende tilbake til vår himmelske Fader. For Gud "er alle ting åndelige" – også utdanning (se Lære og pakter 29:34). Alle erfaringer vi har og den kunnskap vi tilegner oss på jorden, vil hjelpe oss å bli mer lik vår Frelser og forberede oss til å ta bedre avgjørelser, tjene bedre i verden og være bedre redskaper i hans hender.

Utdanning gir oss en måte å tilegne oss kunnskap og deretter handle på, å stå for sannhet og rett og å leve et liv som vår himmelske Fader ønsker for oss – et liv fullt av glede.

Jeg vet at vår himmelske Fader velsigner vår innsats, spesielt når vi oppriktig ønsker å utvikle oss og tjene ham og hans barn. Jeg vet at når han gir sine barn veiledning, "[vil han berede] en vei for dem, så de kan utføre det han befaler dem" (1 Nephi 3:7). Han vil at vi skal lykkes!

Hver enkelt av oss skulle utnytte enhver mulighet til utdanning og vekst som Herren setter i vår vei, enten det er gjennom BYU-Pathway eller en hvilken som helst annen utdannelsesmulighet. Han elsker oss og vil alltid veilede oss. Han vil at vi skal lære alt vi kan her på jorden. Og jeg vet at vi kan oppleve store mirakler når vi arbeider med glede og flid og stoler på hans veiledning. Jeg vet at jeg har det. ■

Gloria Cornelio er fra Lima i Peru. Hun er lidenskapelig opptatt av å gjøre det umulige mulig, tjene andre og forbedre livet, undervise og alltid lære så mye hun kan, spesielt om andre kulturer.

Du finner mer informasjon om BYU-Pathway Worldwide på byupathway.org.

UTDANNELSE FOR EN BEDRE FREMTID

Unge voksne forteller hvordan det å få en utdanning har vært nøkkelen til å føle større håp for fremtiden:

"Jeg er født og oppvokst i Honduras – et land som er fullt av muligheter, men har en krevende livsstil. Jeg vokste opp med å høre historier om hvordan mine forfedre alltid så etter muligheter til å bidra til å gjøre neste generasjon bedre.

"Takket være mine foreldres ofre fikk min bror og jeg den beste utdannelsen som var mulig. Jeg lærte at utdanning ikke er begrenset til en universitetsutdanning. Utdanning er knyttet til himmelen.

Hvis vi forbereder oss, vil vi ikke frykte. Utdanning er et bud fra vår himmelske Fader, og han har gitt oss løfte om at i den grad vi vil holde hans bud, vil vi ha fremgang i landet (se 2 Nephi 1:20). Utdanning har hjulpet meg å skape, vokse og forberede meg til å være det sterkeste leddet i mine generasjoner, og det gjør meg i stand til å hjelpe andre å gjøre det samme."

– **Sara M. Barlow, Tegucigalpa i Honduras**

"Utdanning har hjulpet meg å bli klar over og finne ut av min rolle og plass i den menneskelige familie, og det gir meg mye glede."

– **Keriata Kurene, Canterbury på New Zealand**

"Utdanning får meg til å føle at med min fremtidige jobb kan jeg være et lys i denne verden og forkynne evangeliet."

– **Claudio Acuña Thomas, Antofagasta i Chile**

Én ting ved fremtiden som jeg *kan* kontrollere

Av Laura Campaner

Den lille stemmen i hodet begynte å bli vanskelig å ignorere. Her var jeg 28 år gammel, fremdeles enslig og ikke helt sikker på hva slags yrke jeg ønsket meg, selv om jeg hadde en god karriere som fødselssykepleier. Jeg følte at ingen aspekter av livet mitt gikk som forventet. Jeg tvilte på valg i livet og visste ikke hvilken sti jeg skulle ta. Jeg var i villrede.

En dag da jeg følte meg spesielt nedtrykt, ringte en venn som jeg ikke hadde snakket med på en stund. Da han spurte hvordan jeg hadde det, forklarte jeg alle følelsene jeg hadde strevd med. Han lyttet og sa så: "Ok, men hvordan har du det åndelig?"

"Å ja, det går knirkefritt," svarte jeg automatisk. "Jeg har aldri følt meg nærmere Gud."

Han svarte: "Da trenger du ikke å bekymre deg for noe annet."

Tillit til Guds fullkomne plan

Siden denne samtalen har jeg innsett to ting. For det første innså jeg at jeg er så takknemlig for å ha et sterkt vitnesbyrd om det gjengitte evangelium og for å kunne etterleve budene og føle meg knyttet til himmelen.

Å være åndelig selvhjulpen er så viktig for meg, og jeg lærer fortsatt å åpne himmelen i mitt liv. Å be og studere Skriftene hver morgen er to enkle ting som jeg føler er mest utslagsgivende på min evne til å motta personlig åpenbaring. Jeg føler meg også mer knyttet til himmelen når jeg gjør en innsats for å være vennlig, for å leve sunt slik at Ånden alltid kan være min ledsager, for å adlyde budene og for å omvende meg oppriktig.

ILLUSTRATION: GETTY IMAGES

For det annet innså jeg at mitt svar på min venns spørsmål ikke var helt riktig – jeg trodde det gikk “knirkefritt” med det åndelige, men jeg måtte ha mer tro, slutte å bekymre meg så mye og stole på at Gud vil ta seg av det jeg ikke kan kontrollere.

Selv når noen aspekter av mitt liv ikke går så bra som jeg skulle ønske, vet jeg at det viktigste er å handle i tro og vise Gud at jeg bruker min handlefrihet til å ta gode valg. Jeg har lært at når livet ikke går som forventet, er det slik at jeg kan lære og vokse på måter jeg ellers ikke ville ha kunnet.

Jeg hadde aldri forestilt meg at jeg i mitt 29. år ville være i tvil om karriøren og neste stadium i livet. Men selv med alt dette ukjente har jeg full tillit til at Gud har en fullkommen plan for meg. Han vet nøyaktig hva som skjer og hva jeg trenger, og han vil alltid ta vare på meg (se Matteus 6:28–34). Akkurat som eldste L. Todd Budge i De sytti sa: “Selv om det kan være vanskelig å forstå, spesielt i de tider av livet når motvinden er sterk og sjøen er urolig, kan vi finne trøst i å vite at Gud i sin uendelige

godhet alltid blåser oss hjemover” (“Konsekvent og robust tillit”, *Liahona*, nov. 2019, 48).

Ha større tillit, bekymre deg mindre

Noen dager føles livet så vanskelig, men når jeg tenker over det, vet jeg at jeg ikke trenger å bekymre meg. Litt etter litt har jeg innsett at jeg må stole litt mer på Gud og bekymre meg mindre for ting jeg ikke kan kontrollere. Det eneste jeg kan kontrollere med hensyn til fremtiden, er å stole på Gud og arbeide for å komme nærmere ham hver dag.

Når jeg føler meg i villrede, er det alltid nok lys til at jeg kan ta et skritt inn i det ukjente og gå videre. Og så lenge jeg utøver tro og holder mine pakter, så lenge jeg husker min sanne identitet som datter av himmelske foreldre og prøver om og om igjen, vil ting skje når og slik de skal, og det er egentlig alt som betyr noe. ■

Laura Campaner vokste opp i Sør-Frankrike i en spansk familie. Hun jobber som jordmor og er alltid på utkikk etter nye eventyr. Hun elsker mennesker og er fascinert av forskjellige kulturer.

“I de tider av livet når motvinden er sterk ... kan vi finne trøst i å vite at Gud i sin uendelige godhet alltid blåser oss hjemover.”

– Eldste L. Todd Budge i De sytti

Mer enn noe annet elsker jeg å lage mat.

Jeg lager bakverk, muffins, småkaker, kjøtt- og risretter – hva som helst, egentlig! Jeg liker også å undervise. Jeg gleder meg så over å bli bedt om å undervise i en klasse i Unge kvinner.

Jeg kom til FSY-konferansen fordi jeg hadde et spørsmål jeg ønsket besvart. Jeg har et stipend til å studere på universitetet, men jeg føler at jeg bør reise på misjon. Hvis jeg drar, mister jeg stipendet. Men hvis jeg blir her og blir en lærer, kan jeg arbeide og betale for utdannelsen samtidig. Under FSY snakket en søster om sin patriarkalske velsignelse. Jeg forbereder meg til å motta min egen patriarkalske velsignelse nå, og jeg håper at når jeg mottar den, vil jeg ha en bedre forståelse av hva min himmelske Fader har planlagt for meg. Jeg elsker ungdomsprogrammene og FSY fordi de styrker ungdommene. Sannheten er at vi alle trenger fred.

En stund etter at jeg ble døpt, sluttet jeg å gå i kirken, gikk så tilbake en stund og sluttet så igjen. Menighetens medlemmer besøkte meg og inviterte meg tilbake. De sa at Kirken og medlemmene savnet og trengte meg. Jeg bestemte meg for å komme tilbake, og jeg har vært aktiv siden. Det gikk opp for meg hvor mye jeg trengte Kirken. Jeg kan be til vår himmelske Fader og føle godt, og jeg kan føle Ånden. Så her er jeg!

Adriana T. (lengst t.v.), 17 år, Den dominikanske republikk

I DENNE DELEN

54 Min splitter nye, gamle familie

Av Leonardo Conceição

56 Å velge den snevre og smale sti fremfor den brede vei

Av eldste Takashi Wada

60 Konkretisering for hjemmeaften: Bruk tiden godt

Av Natasha Andersen

62 Vår spalte

64 Det siste ordet: Vitnesbyrd og omvendelse

Av eldste David A. Bednar

65 Personer fra Mormons bok: Amulek og Alma

Min splitter nye, gamle familie

Hvis du lar det skje, er det ingenting evangeliet ikke kan forandre.

Av Leonardo Conceição

Misjonærene holdt opp et bilde. "Hva ser du?" spurte de. "En lykkelig familie," svarte jeg. "Er alle familier lykkelige?"

Jeg ristet på hodet. "Dere har sett familien *min*," forklarte jeg.

Jeg var 16 år gammel og bodde i Brasil, der jeg hadde bodd hele livet. Misjonærene hadde undervist meg i flere uker, men ingen andre i familien ønsket å lytte. I løpet av den tiden hadde misjonærene ofte sett familien krangle og kjekle. Familien min og den smilende familien på bildet hadde ingenting til felles.

En av eldstene sa: "Kanskje din nåværende familie ikke er slik. Men du kan gjøre din fremtidige familie annerledes."

Da vi avsluttet besøket, ba de meg igjen om å be angående det vi hadde studert. Som alltid lovet jeg ikke akkurat å gjøre det. Jeg likte det jeg følte når misjonærene besøkte meg, og evangeliet ga mening for meg. Men jeg var redd for

svaret jeg kunne få. Hvis evangeliet var sant, måtte jeg gjøre mange endringer.

Et nytt valg

Etter at eldstene dro, kunne jeg ikke slutte å tenke på lykkelige familier. Vår var ikke i nærheten engang. Far var ikke i livet mitt. Mitt forhold til mor var ikke så bra. Det var bestemor som tok seg av oss, men ingen av oss oppførte oss som en familie som den misjonærene underviste om. Ingen av oss uttrykte kjærlighet til hverandre eller tilbragte mye tid sammen.

Hele livet hadde jeg lovet meg selv å bli en god far en dag. Jeg ville være den forelderen jeg aldri hadde. Men da misjonærene underviste meg, begynte jeg å innse at jeg gjorde de samme tingene som mine foreldre gjorde på min alder. Jeg var ute sent, gjorde hva jeg ville og levde som en opprører. Uten at det var intensjonen, gjentok jeg den samme historien.

Det var på tide å spørre Gud.

Da jeg endelig ba, fikk jeg svaret jeg hadde forventet hele tiden. Kirken er sann! Nå var det på tide å ta et valg.

Evangeliet viser oss hvordan vi kan forbedre familien, uansett hvordan vår familiesituasjon ser ut.

Et nytt jeg

Bestemor måtte gi tillatelse før jeg kunne bli døpt. Hun var imot det, men jeg ga meg ikke.

“Bestemor, hvilken Leonardo foretrekker du?” spurte jeg. “Den som var ute og drakk og røykte og kom sent hjem? Eller foretrekker du den jeg er nå? Disse endringene skyldes evangeliet.”

Bestemor gikk til slutt med på det, og jeg ble døpt og bekreftet. Fra det øyeblikket begynte noe interessant å skje i familien min – noe jeg ikke var helt klar over før noen år senere.

En ny familie

Like før jeg reiste på misjon til det sydlige Brasil, deltok bestemor på stavskonferansen sammen med meg. Etterpå holdt vi et lite vitnesbyrds møte med familie og

venner. Til min overraskelse ville bestemor si noe.

“Helt siden Leonardo sluttet seg til deres kirke, har familien min begynt å bli en ekte familie,” sa hun. Hun nevnte så hvordan hele familien hadde kommet nærmere hverandre: Vi tilbringer nå tid sammen. Vi har begynt å si “Jeg er glad i deg” til hverandre, når vi aldri har gjort det før. Kjeklingen og kranglingen har sluttet. Ekte vennskap har utviklet seg blant oss alle. Vi har hatt mer å spise og blitt velsignet med rikdom på andre områder.

Jeg hadde også lagt merke til disse endringene, men jeg hadde ikke innsett at tidspunktet kunne kobles til da jeg ble døpt.

“Jeg er kanskje ikke medlem av deres kirke,” sa hun, “men jeg er en venn av deres kirke. Og jeg vet at familien vår har blitt velsignet på grunn av Leonardos valg.”

En ny forståelse

Jeg kunne nesten ikke tro det! Men da bestemor snakket om hvordan familien hadde kommet nærmere hverandre, husket jeg plutselig bildet misjonærene hadde vist meg mange år tidligere. Den gangen tenkte jeg at min eneste mulighet til å få en lykkelig familie var med min fremtidige familie.

Men jeg tok feil. Min nåværende familie var lykkelig! Vi hadde blitt glad i hverandre.

Kanskje ingen av familiemedlemmene mine vil slutte seg til Kirken i dette livet. Men selv om de ikke gjør det, vet jeg at Gud allerede har velsignet oss på så mange måter. Jesu Kristi evangelium viser oss hvordan vi kan forbedre familien, uansett hvordan vår familiesituasjon ser ut. ■

Artikkelforfatteren bor nå i Utah i USA.

Å velge den
snevre og smale
sti fremfor den **brede vei**

Det var to veier foran meg, og jeg visste at det bare var én måte å finne ut hvilken jeg skulle ta.

Av eldste
Takashi Wada
i De sytti

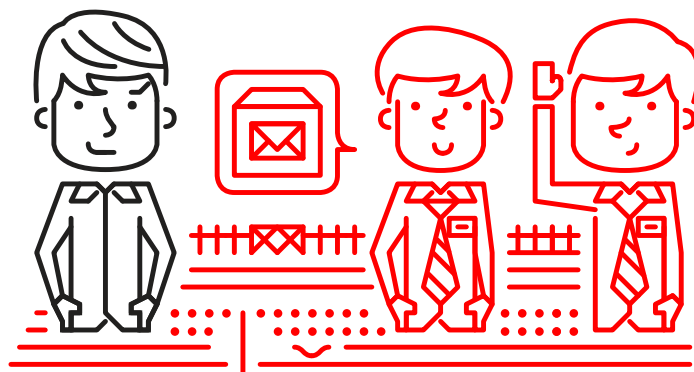
Jeg vokste opp i Nagano i Japan sammen med mine foreldre. Religion var en del av alt familien min gjorde. Far knelte foran buddhistalteret hver morgen og kveld. Jeg tenkte ikke på buddhisme som en religion – det var vår livsstil. Det ville vært lett for meg å være buddhist resten av livet, men Gud har bevist for meg mange ganger at den enkle eller populære måten ikke alltid er den beste måten.

Lærebok eller hellig bok?

Som tenåringsgutt strevde jeg mye med identiteten min. Jeg funderte på hvorfor jeg var på denne jorden og hvem jeg skulle bli. Da jeg var rundt 13, ga rektoren på skolen hver elev et eksemplar av Det nye testamente med engelsk og japansk side om side. "Det er ikke av religiøse grunner," sa han.

"Det er en veldig god oversettelse, så bruk den til å studere engelsk." Da jeg åpnet den, ga den imidlertid skriftstedhenvisninger til når du føler deg ensom, trenger svar på dine spørsmål eller strever. Jeg kjente meg igjen i alle disse situasjonene!

Jeg leste om Jesus Kristus. "Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile" (Matteus 11:28). "Ta [deres] kors opp og [følg] meg" (Matteus 16:24). Ordene gjorde inntrykk på meg, selv om jeg ikke fullt ut forsto dem. Jeg lurte på hvem Jesus Kristus er og hva det vil si å ha ham som Frelser. Jeg lurte på om jeg var den eneste som følte en slik tilknytning til det som skulle være en lærebok.

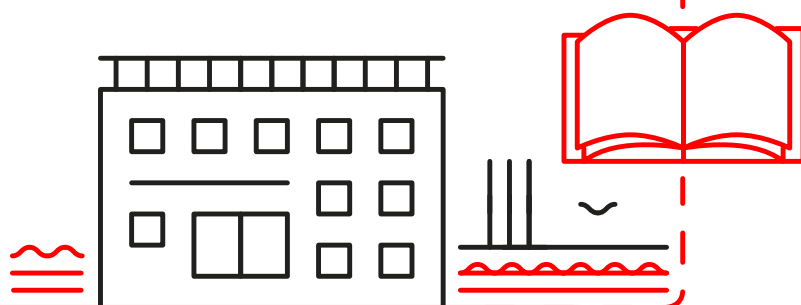

Stikke av eller bli og lytte?

Noen år senere møtte jeg noen misjonærer for første gang. Mor og far hadde advart meg mot de unge kristne som gikk rundt og forkynnte. Mens jeg var på vei hjem, stoppet en høy amerikansk misjonær med et vennlig smil meg. Jeg visste ikke hva jeg skulle gjøre. Jeg var redd han ville snakke om kirken sin. Hadde han gjort det, ville jeg kanskje ha løpt den andre veien! Han spurte bare hvordan han kunne finne postkontoret. Jeg fortalte ham det og gikk så hjem.

Idet jeg gikk min vei, følte jeg noe. *Hvis jeg ser misjonærene igjen, tenkte jeg, vil jeg snakke med dem.*

Ikke lenge etter møtte jeg noen andre misjonærer. Jeg var sjokkert over at Gud ville høre og besvare bønnene til en gutt som meg, helt til jeg leste om Joseph Smith. Jeg hadde lest i Det nye testamente at jeg alltid skulle be, men at Gud viste seg for et menneske? Det føltes både radikalt og riktig. Istedenfor å stikke av, avtalte jeg tid og sted for at de kunne undervise meg.

Finne på unnskyldninger eller oppdage sannheten?

En måned etter at jeg hadde begynt å møte misjonærene, oppfordret de meg til å bli døpt. Jeg ville ikke avvise dem, men jeg nølte med å forlate tradisjonen til foreldrene mine og alle rundt meg. Det var to stier foran meg, og jeg visste at det bare var én måte å finne ut hvilken jeg skulle ta – jeg måtte be som Joseph Smith. Jeg spurte min himmelske Fader i Jesu Kristi navn om det misjonærene hadde lært meg, var sant.

Dette ble mitt vendepunkt. Fra da av visste jeg selv at det gjengitte evangelium er sant. Ingen kunne ta denne kunnskapen fra meg. Jeg visste hvilken vei jeg skulle følge, og ingenting kunne forandre det.

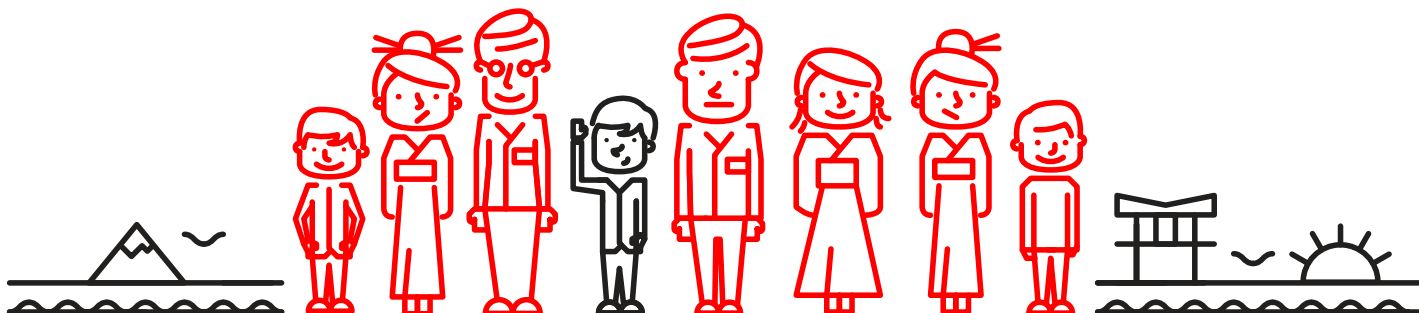
Jeg hadde mange spørsmål da jeg var yngre. Jeg lærte at jeg er et Guds barn, at han elsker meg, at han har en plan for meg og at han ønsker å besvare mine bønner. Denne kunnskapen forandret hele mitt perspektiv på livet. Jeg lærte at den jeg er og det jeg gjør, er viktig.

Passe inn eller skille meg ut?

Før jeg lærte at jeg var et Guds barn, ønsket jeg å passe inn med alle. Jeg var redd for å skille meg ut. Men da jeg lærte at jeg er et Guds barn, innså jeg at jeg kan skille meg ut, at jeg kan være annerledes.

Å be og forstå at jeg er en Guds sønn ga meg mot til å forklare mine følelser for mor og far, men de forsto det ikke helt. De syntes jeg var opprørsk og for umoden til å ta avgjørelsen om å bli døpt. De var flaue over at sønnen deres fulgte denne underlige

religionen istedenfor deres tradisjoner. Jeg visste hvem jeg var og hva jeg ønsket, men jeg ønsket også å respektere mine foreldre og håpet at de ville respektere min religion.

Respektere foreldrene mine eller ignorere betenkelighetene deres?

Jeg forklarte situasjonen for søstermisjonærene. De fikk en idé – de kunne komme og snakke med mor og far slik at de ville føle seg bedre med hensyn til denne religionen. Jeg sa at jeg var redd mor og far ikke ville snakke med dem. Da foreslo en av søstrene at vi skulle faste sammen.

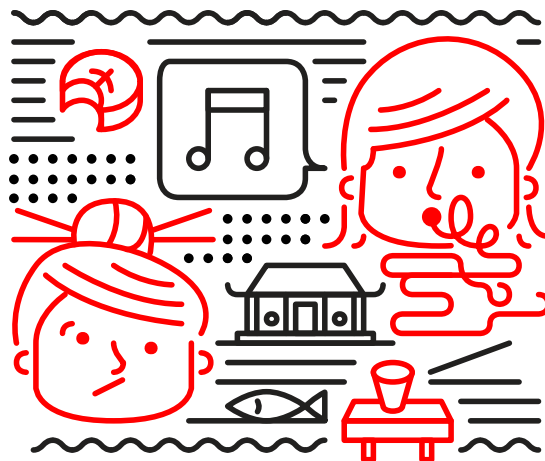
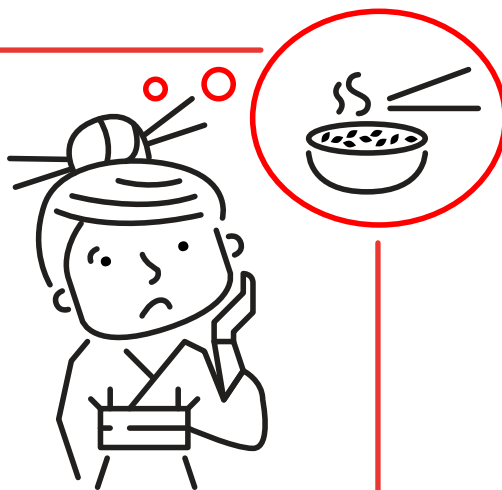
Da jeg ikke spiste frokost, ble mor bekymret. "Hvorfor spiste du ikke?" spurte hun. Jeg forklarte at jeg fastet, og det gjorde henne enda mer bekymret.

"Først vil du til dette religionens ingenmannsland, og nå spiser du ikke. Jeg er bekymret. Jeg er sjokkert! Jeg ringer misjonærene."

Hun *ringte* søstrene, og på en eller annen måte klarte de å bli invitert hjem til oss på middag!

Vi storkoste oss. Misjonærene lærte mor og far salmen "Jeg er Guds kjære barn" (*Salmer*, nr. 187), og vi sang den sammen. Far elsket den. Etter middagen med søstrene var ingen av foreldrene mine bekymret for at jeg gikk i kirken. Og jeg følte at jeg kunne respektere dem ved å etterleve evangeliet fordi det virkelig omfattet alt de hadde lært meg. Jeg tenkte at hvis jeg elsket dem lenge nok og behandlet dem vennlig nok, ville de til slutt forstå. Det tok 35 år etter at jeg ble døpt, men mor ble døpt og gikk gjennom tempelet for bare noen år siden!

Vissheten om at jeg er et Guds barn har påvirket mange av mine avgjørelser i livet. Jeg vet også at når vi følger Ånden og gjør det vår himmelske Fader ber oss om, selv om det virker vanskelig, vil han velsigne oss. Det er alltid det beste valget. ■

BRUK TIDEN GODT

*Når du setter Herren først,
er det plass til resten.*

Av Natasha Andersen

Kirkens tidsskrifter

MATERIELL

- ☐ En gjennomsiktig krukke
- ☐ Sand, grus, ris eller småstein
- ☐ Større steiner (omtrent på størrelse med golfballer, eller omtrent 5 cm i diameter)

FORBEREDELSE: Mål opp ingrediensene på forhånd ved å legge de større steinene i krukken først. Ha i akkurat nok sand (eller grus, ris eller småstein) til å fylle krukken til toppen. Du kan gjerne riste krukken mens du har i sanden, slik at den fyller mer tomrom. Tøm så steinene og sanden i separate beholdere før du underviser i denne leksjonen.

Hvor mange forskjellige aktiviteter slåss om din oppmerksomhet hver dag? Vi har alle de samme 24 timene vi kan bruke, men hvordan vi velger å bruke denne tiden, har stor betydning!

President Dallin H. Oaks, førsterådgiver i Det første presidentskap, har sagt: "Antallet bra ting vi kan gjøre overgår den tid vi har tilgjengelig til å gjøre dem. Noen ting er bedre enn

gode, og det er disse tingene som skulle få første-prioritet i vårt liv ... Vi må avstå fra enkelte gode ting for å kunne velge andre som er bedre eller best."¹

I denne aktiviteten skal du vise hva som skjer når vi gjør Herrens arbeid til vår førsteprioritet.

1. Å FYLLE TIDEN

Det er mange gode aktiviteter vi kan bruke vår tid på. Be familien din dele noe av det de bruker sin tid på hver dag.

Forklar at krukken symboliserer tid. Steinene og sanden symboliserer de forskjellige tingene vi kan gjøre med vår tid: de større steinene står for ting Herren har bedt oss prioritere, som skriftstudium, tjeneste, tempelarbeid og slektshistorie og tilstedeværelse i kirken, mens sanden symboliserer andre

ILLUSTRASJONER: DAVID HABBEN

gode aktiviteter, som å gjøre lekser og være sammen med venner.

2. Å PRIORITERE I FEIL REKKEFØLGE

Hell all sanden i krukken først, og legg deretter de større steinene på toppen. Når du har i sanden først, er det ikke nok plass til alle de større steinene – akkurat som når vi prioriterer andre aktiviteter fremfor det vår himmelske Fader har befalt oss å gjøre. Da blir det kanskje ikke nok tid til det som er viktigst.

3. NÅ FALLER DET PÅ PLESS

Jesus Kristus befalte: "Søk ikke denne verdens ting, men søk først å bygge opp Guds rike, og å opprette hans rettferdighet" (Joseph Smiths oversettelse, Matteus 6:38 [i Veiledning til Skriftene]). Drøft hvordan dere kan *prioritere tiden ved å søke Guds rike først*.

Tøm krukken og begynn på nytt med de samme tingene. Yngre søsken ønsker kanskje å hjelpe til. Be dem legge de større steinene i krukken først. Når du har i sanden etterpå, kan du se hvordan den fylles inn rundt de større steinene til all sanden får plass.

Spør familien hva de tror dette løftet fra president Russell M. Nelson kan bety: "Hvis dere konsekvent gir Herren en generøs del av deres tid, vil han mangfoldiggjøre resten."²

SETT HERREN FØRST

Når vi *først* søker å gjøre Guds vilje, hjelper han oss å få nok tid til andre nødvendige og oppbyggende ting. Så hvis dere strever med å finne nok tid til å gjøre lekser, utvikle deres talenter eller få den søvnen dere trenger, kan dere spørre Herren hva dere kan gjøre for å prioritere tiden i henhold til hans plan. Sett dere mål som familie for å sette Herrens arbeid – og deres forhold til ham – først hver dag. ■

NOTER

1. Dallin H. Oaks, "Bra, bedre, best", *Liahona*, nov. 2007, 104, 107.
2. Russell M. Nelson, "Vær tusenårsgenerasjonen verdig", *Liahona*, okt. 2016, 51.

EN VEDVARENDE TILSKYNDELSE

EN DAG mens vi utførte misjonærarbeid i Kenyas støvete gater, snakket min ledsager og jeg med en dame. Hun tok imot brosjyren vi ga henne, men ba oss om ikke å komme tilbake.

Noen dager senere befant vi oss i den samme gaten, og vi fikk en tilskyndelse om å følge opp med henne. Jeg spurte meg selv: "Hvorfor skal vi gå tilbake når hun ba oss om ikke å gjøre det?" Men vi adlød tilskyndelsen.

Hun ble overrasket da vi kom, men sa at hun var glad for å se oss. Vi begynte å undervise i en leksjon, men den gikk snart over i en krangel. Min ledsager og jeg avsluttet leksjonen med en bønn og dro, og ble straks enige om ikke å komme tilbake. Men dagen etter fikk vi *igjen* en sterk tilskyndelse om å gå tilbake. Jeg ville ikke, men ledsageren min

sa vi burde lytte til Ånden. Så jeg svelget stoltheten, og vi gikk tilbake. Da vi kom dit, ble jeg sjokkert. Damen virket som en annen person. Hun hadde en annen fremtoning, og hun var villig til å lytte til det vi hadde å si. Under vårt neste besøk spurte hun oss når hun kunne bli døpt.

Fire uker senere ble hun døpt som medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Etter bekreftelsen omfavnet hun oss og sa at hun var så takknemlig for at vi kom tilbake. Jeg har lært at vi alltid bør lytte til og handle ifølge tilskyndelser. Vår himmelske Fader forbereder sine barn til å motta evangeliet, og han bruker oss alle til å finne dem gjennom Den hellige ånd. ■

Leaha M., KwaZulu-Natal i Sør-Afrika

HVORDAN KAN JEG BLI BEDRE TIL Å FØLGE ÅNDELIGE TILSKYNDELSER?

1. **Be om veiledning.**
Herren vil lede deg gjennom Den hellige ånd (se Alma 37:37).
2. **Vær ydmyk.**
Saktmodighet innbyr Ånden (se Moroni 8:26).
3. **Nøl ikke.** Det naturlige menneske frister deg til å utsette eller ignorere tilskyndelser (se Mosiah 3:19). Ikke tvil når en god tanke kommer!
4. **Handle umiddelbart.** Bestem deg for alltid å reagere *umiddelbart* på tilskyndelser fra Ånden (se Thomas S. Monson, "The Spirit Giveth Life", *Ensign*, mai 1985, 68–70).

GRUNNEN TIL Å HA REGLER

JEG GLEDET meg til å gå på ungdomskonferansen, men så fant jeg ut at det var mange regler – for eksempel ingen mobiltelefoner og at ingen fikk lov til å gå ut alene. Det virket som om voksne stadig holdt øye med oss. Men jeg storkoste meg, fikk mange venner, arbeidet med et tjenesteprojekt og lærte om evangeliet.

På et vitnesbyrds møte på ungdomskonferansens siste dag snakket en av lederne om hvor glad han er i oss, ungdommene i staven.

Hvis du er glad i oss, hvorfor har vi så mange restriksjoner her? tenkte jeg. I samme øyeblikk, som om han kunne lese tankene mine, besvarte han spørsmålet mitt.

Ledere fastsetter regler, sa han, ikke for å irritere oss, men for vår sikkerhet. I samme øyeblikk som han sa det, ble jeg rørt av Ånden. Jeg forsto at vår himmelske Fader gir oss bud av samme grunn. De er ikke der for å irritere oss. De er der for å hjelpe oss å vende trygt tilbake til ham (se Lære og pakter 82:2–9).

Den hellige ånd rørte ved meg og hjalp meg å vite at dette er sant. ■

Serge P., Île-de-France i Frankrike

NÅR KUNNE JEG BLI MEDLEM AV KIRKEN?

DA JEG VAR rundt fem år gammel, mistet far troen og bestemte seg for å forlate Kirken. Det var veldig vanskelig, spesielt da jeg fylte åtte. Jeg gledet meg sånn til å bli døpt, men så sa pappa nei. Han ville at jeg skulle vente til jeg ble eldre, slik at jeg virkelig visste at jeg ønsket å forplikte meg. Så jeg måtte se på at vennene mine ble døpt.

Jeg husker at jeg var forvirret – hvis Kirken var sann, hvorfor ble jeg hindret i å bli døpt? Som tenåringsring var det så vanskelig å se alle ungdommene dra til tempelet, for jeg ønsket så sterkt å dra dit. Det var vanskelig å ikke kunne delta, men jeg visste alltid at jeg ville få sjansen!

I mai 2019 ble jeg endelig døpt som 16-åring. Jeg husket de mange erfaringene jeg har hatt med å føle evangeliets rene glede og få et vitnesbyrd. Det var en svært spesiell opplevelse, og gjennom alle vanskelighetene jeg gjennomgikk for at denne dagen skulle komme, visste jeg av hele mitt hjerte at evangeliet er sant og alltid har vært det. ■

Trinity C., Colorado i USA

Vitnesbyrd og omvendelse

Av eldste David A. Bednar

i De tolv apostlers quorum

En viktig lærdom om sammenhengen mellom vitnesbyrd og omvendelse er tydelig i misjonærarbeidet til Mosiahs sønner.

“Alle som ble bragt til kunnskap om sannheten gjennom Ammon og hans medbrødres forkynnelse ifølge åpenbaringens lys og profetiens ånd og Guds kraft som utførte mirakler i dem – ja ... like sikkert som Herren lever, så mange av lamanittene som trodde på deres forkynnelse og ble omvendt til Herren, falt aldri fra.

For de ble et rettferdig folk, de la ned sine opprørsvåpen og kjempet ikke mer mot Gud ... Og dette er de som ble omvendt til Herren” (Alma 23:6–8).

To vesentlige elementer er beskrevet i disse versene: (1) *kunnskap om sannheten*, som kan tolkes som et vitnesbyrd, og (2) *omvendt til Herren*, som jeg forstår som omvendelse til Frelseren og hans evangelium. Dermed frembragte den mektige kombinasjonen av både vitnesbyrd og omvendelse til Herren, fasthet og standhaftighet og ga åndelig beskyttelse.

Et vitnesbyrd er åndelig kunnskap om sannheten oppnådd ved Den hellige ånds kraft. Fortsatt omvendelse er konstant hengivenhet til den åpenbarte sannhet vi har mottatt – med et hjerte som er villig og av rettferdige grunner. Å vite at evangeliet er sant er kjernen i et vitnesbyrd. Å være konsekvent trofast mot evangeliet er kjernen i omvendelse. Vi skulle vite at evangeliet er sant og være trofaste mot evangeliet.

Å legge bort verdsatte “opprørsvåpen” som egoisme, stolthet og ulydighet, krever mer enn bare å tro og vite. Overbevisning, ydmykhet, omvendelse og lydighet går forut for det å oppgi våre opprørsvåpen. Har dere og jeg fortsatt opprørsvåpen som hindrer oss i å bli omvendt til Herren? I så fall må vi omvende oss nå.

Jeg lover at når vi oppnår kunnskap om sannheten og blir omvendt til Herren, vil vi stå fast og standhaftig og aldri falle fra. ■

Fra en generalkonferansetale i oktober 2012.

Amulek og Alma

De var
mektige
misjonærledsagere
som underviste mange i
evangeliet.

Gud ga dem
makt så de
ikke kunne
bli drept
eller holdt i
fengsel.

Amulek ble
omvendt etter at
en engel ba ham
om å **ta imot en**
profet (Alma)
hjem til seg.

Alma sammenlignet
tro på
Guds ord
med å så et frø
som vil vokse når
vi gir det næring.

Alma ble omvendt etter
at en engel ba ham
om å slutte
å ødelegge
Guds kirke.

BEKYMRET FOR FREMTIDEN?

I møte med usikkerhet forteller unge voksne hva de har gjort for å stole på Gud og forberede seg på fremtiden.

44

UNGDOM

**FAMILIEN MIN VAR
IKKE LYKKELIG – FØR
JEG BLE MEDLEM AV
KIRKEN**

54

KONKRETISERING

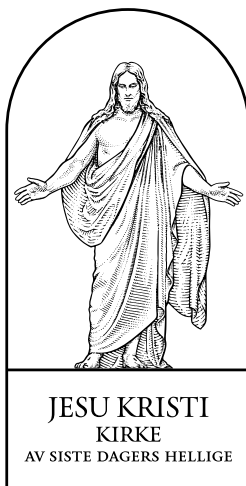
**STEINER OG
PRIORITERINGER**

60

FORELDRE

**HJELP BARNA Å
FORSTÅ AT KROPPEN
VÅR ER ET TEMPEL**

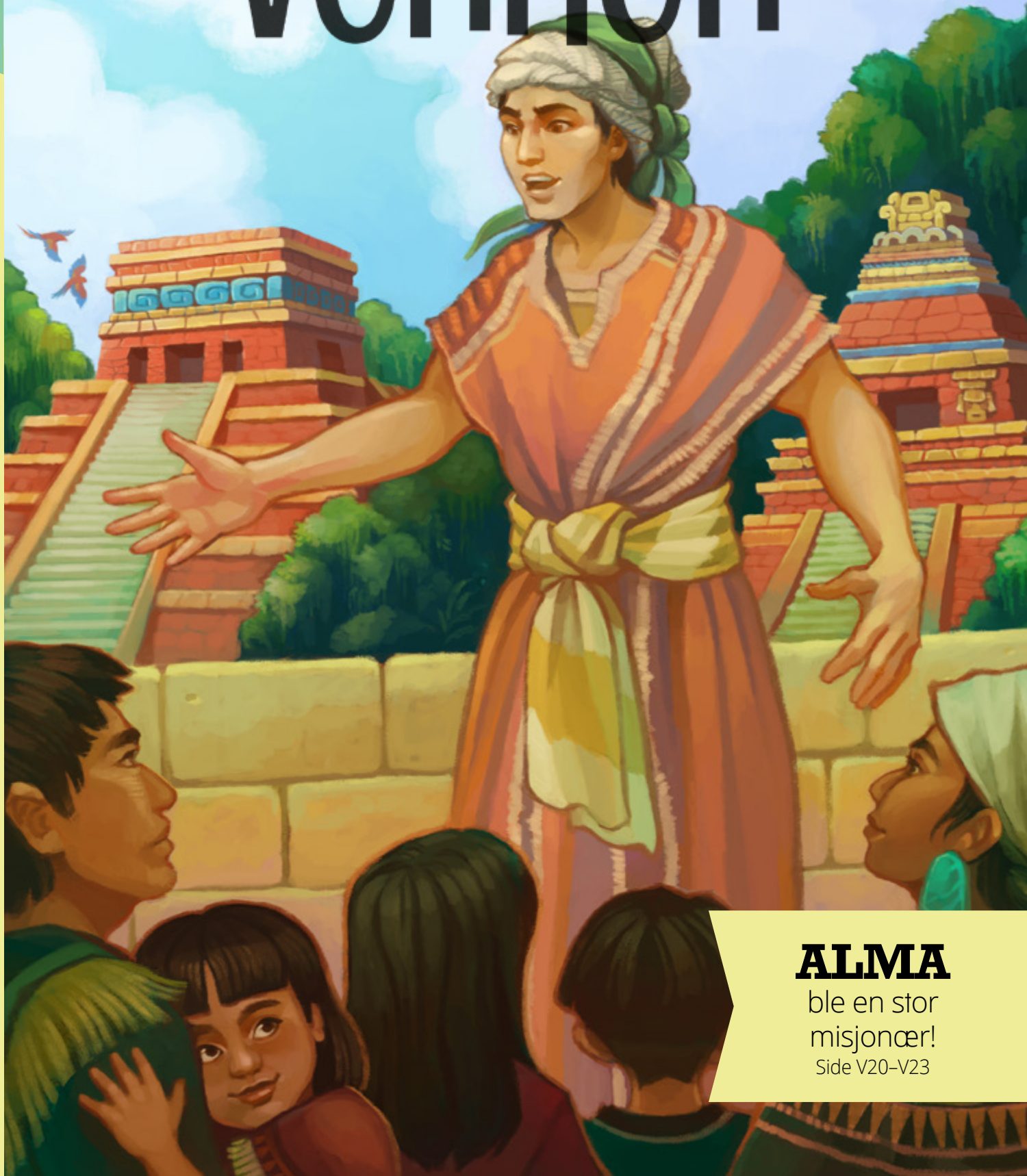
V4

JESU KRISTI
KIRKE

AV SISTE DAGERS HELLIGE

Vennen

ALMA

ble en stor
misjonær!

Side V20–V23

**Av president
Dallin H. Oaks**
Førsterådgiver i Det
første presidentskap

Følg pionerene

En gang gikk jeg langs
flere stier hvor Kirkens
tidlige pionerer gikk på vei til
Saltsjødalen. Jeg følte meg svært
ydmyk da jeg gikk der pionerene gikk. Men det er ikke
så viktig å gå der de gikk som det er å leve slik de levde.

Pionerene gikk frem med tro til en ny religion, et nytt
land og en ny måte å gjøre ting på. De stolte på Gud. Vi
trenger også **tro**.

De fulgte det lederne deres ba dem om å gjøre. Vi må
også være **lydige**.

De brukte sine talenter og samarbeidet om å bygge
opp Sion. Vi må også være **forenet**.

De etterlot ingen. De sørget for å inkludere dem som
hadde problemer på veien vestover. Vi må også være
inkluderende.

Vi kan hedre pionerene ved å følge deres eksempel. ●

Tilpasset fra "Følg pionerenes eksempel", Lys over Norge, jan. 1998, 74–77.

Jeg kan være en pioner

Enhver som leder an i å bidra til å gjøre livet bedre for sin familie, er en pioner.

Finn veien gjennom labyrinten.

Når du går disse veiene, kan du være pioner når ...

Start

Når jeg lærer noe nytt.

Når jeg bidrar til å starte en god tradisjon.

Når jeg gjør ting for å bygge opp min evige familie.

Når jeg underviser min familie om evangeliet.

Mål

Lilas valg

Lila ønsket å velge det rette.

Av Carolina Marín

(Basert på en sann historie)

“Mitt legeme er templet min Fader ga til meg” (Barnas sangbok, 73).

“Det er tid for Skriftene!” sa Lila.

Lila elsket å lese for lillesøsteren Ánika og lillebroren Svetan. Snart skulle Lila bli døpt! For å være klar ønsket hun å lese i Skriftene hver dag.

Lila åpnet historieboken om Skriftene på første side. Ánika og Svetan satte seg tett sammen så de kunne se bildene.

“Hør godt etter, for jeg kommer til å stille spørsmål etterpå,” sa Lila. Så begynte hun å lese første kapittel.

“Før vi ble født, bodde vi i himmelen,” leste Lila. “Vi hadde ingen kropp ennå. Vi var ånder.”

Lila, Ánika og Svetan så på bildene av mennesker som var kledd i hvitt.

“Klar for ditt første spørsmål?” Lila snudde seg mot Ánika. “Hvor kom du fra før du ble født?”

Ánika klappet i hendene. “Himmelen!”

“Akkurat,” sa Lila. “Og hvor kom Svetan fra?”

“Han kom også fra himmelen,” sa Ánika. Svetan fniste og stakk neven i munnen. Lila og Ánika lo. Svetan var Argentinas søteste ettåring!

“Hele familien vår kom fra himmelen,” sa Lila. “Det gjorde Jesus også. Han kom for å hjelpe oss så vi kan bo hos vår himmelske Fader igjen.” Lila pekte på bildet av Jesus på siden.

Etter at hun var ferdig med å lese, fortsatte Lila å tenke på hvordan det må ha vært å bo sammen med Jesus i himmelen. Hun ønsket å bli som ham. Hun ønsket alltid å velge det rette!

På skolen dagen etter rumlet Lilas mage mens hun sto i frokostkø. Hun kunne nesten smake empanadaene da señora Ruiz la dem på tallerkenen hennes. De luktet så godt!

Så skjenket señora Ruiz Lila en kopp melk. *Oi sann*, tenkte Lila. Melken så mørkere ut enn vanlig. Noen ganger hadde skolen kaffe eller te i drikkene.

“Er det kaffe eller te i melken i dag?” spurte Lila.

Señora Ruiz vinket med hånden. "Litt kaffe," sa hun. "Du vil ikke merke det engang."

Lila tenkte seg om et øyeblikk. Hun husket at hun ønsket å ligne Jesus og velge det rette. Hun visste at det å drikke kaffe var noe profetene sa man ikke skulle gjøre.

"Nei takk. Jeg vil ikke ha melk i dag," sa Lila. Hun ga señora Ruiz et smil. Så satte hun seg ned for å spise.

Den kvelden hjalp Lila Papi å vaske opp på kjøkkenet. Hun tenkte fremdeles på historien fra Skriftene. Hun tenkte på melken også.

"Papi?"

"Ja?" sa Papi.

"Hvorfor ønsket vår himmelske Fader at vi skulle ha en kropp?"

Papi tenkte mens han skyllet en ny tallerken. "Han ga oss en kropp så vi kunne bli som ham," sa han. "Kroppen er en bolig for ånden din. Det er det vi mener når vi sier at kroppen vår er et tempel."

Lila nikket. Hun sang noen ganger en sang om det i Primær! "Så det er derfor vår himmelske Fader ønsker at vi skal ta vare på kroppen?"

"Akkurat," sa Papi.

"På skolen i dag hadde de kaffe i melken," sa Lila. "Men jeg drakk den ikke. Jeg prøver å ta vare på tempelet mitt."

"Jeg er stolt av deg," sa Papi. Han tørket hendene på et håndkle og ga Lila en klem.

Lila klemte Papi godt. Hun var glad for å ta vare på kroppen vår himmelske Fader hadde gitt henne. ●

Artikkelforfatteren bor i Corrientes i Argentina.

Familien i denne historien bor i Argentina. Les neste artikkel for å lære mer om landet deres.

Hei fra Argentina!

Hei!
Vi heter
Margo og
Paolo.

**Bli med
oss når vi
besøker
Argentina!**

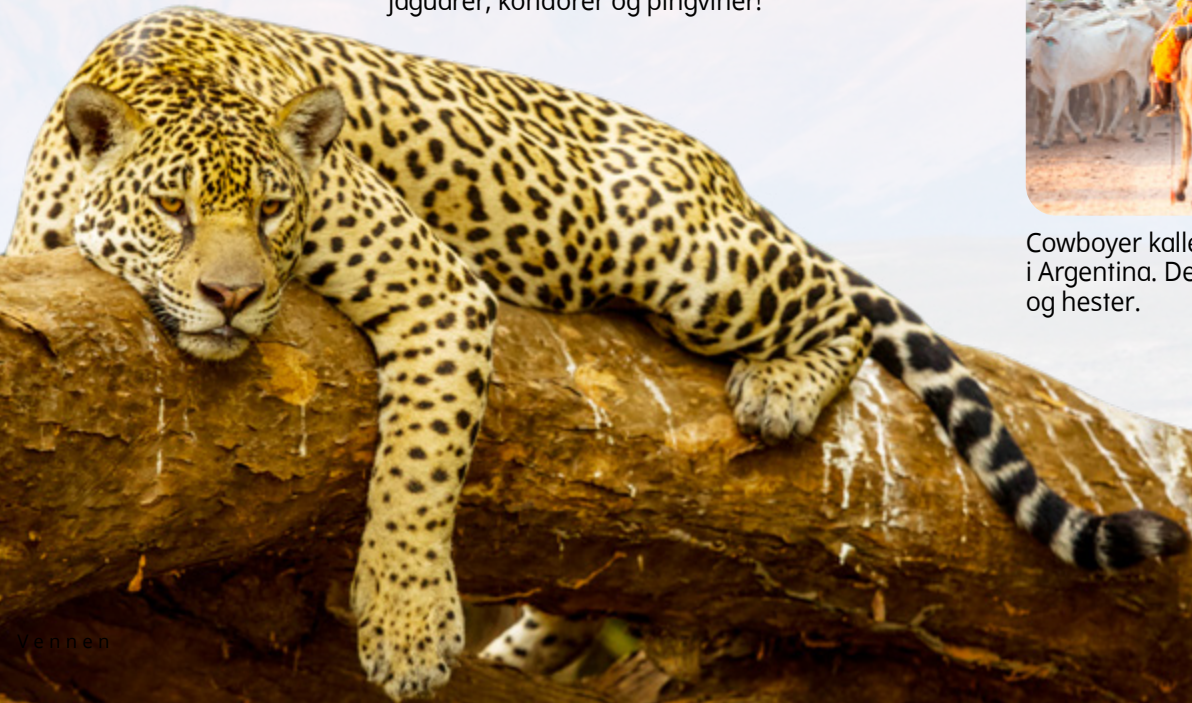

Argentina er et land
i Sør-Amerika. Det er mer
enn 3500 km langt. I nord
er det veldig varmt om
sommeren. I sør er det
frosne isbreer året rundt!

Empanadas er en
populær matrett
i Argentina. Det
er bakverk fylt
med kjøtt, mais
eller frukt. Nam!

Mange interessante dyr bor i Argentina –
jaguarer, kondorer og pingviner!

Cowboyer kalles *gauchos*
i Argentina. De avler kveg
og hester.

Mange kjøper mat på utendørsmarkeder. Denne gutten hjelper faren sin å bære en *sandía*, eller vannmelon.

Ushuaia er en av byene som ligger nærmest Sydpolen! Det er tre menigheter i den byen.

Denne jenta besøkte Córdoba Argentina tempel den dagen det ble innviet. Snart vil Argentina ha tre templer!

Møt noen av vennene våre fra Argentina!

Da president Russell M. Nelson presenterte det nye programmet med mål for barn og ungdom, satte jeg meg som mål å løpe, være en god venn og gjøre mine bønner bedre. Jeg bar vitnesbyrd på nadverdsmøtet om at jeg vet at hvis jeg gjennomfører dette programmet, vil vår himmelske Fader hjelpe meg.

**Gonzalo L., 7 år,
Buenos Aires i Argentina**

Når vi leser i Skriftene, lærer vi om Jesus Kristus og at han elsker oss. Det hjelper meg å være lykkelig. Jeg vet at han elsker meg.

**Emma L., 5 år,
Buenos Aires i Argentina**

**Er du fra Argentina?
Skriv til oss!
Vi vil gjerne høre fra deg.**

**Takk for at du
utforsket Argentina
sammen med oss. Vi
ses neste gang!**

Den lille brødvognen

“Når dere er i deres medmenneskers tjeneste, er dere jo i deres Guds tjeneste” (Mosiah 2:17).

Sammy åpnet øynene og gjespet. Han kunne lukte noe deilig.

Pappa baker brød! tenkte Sammy.

Pappa bake brød til familien hver lørdag. Sammy likte å se ham ta de sprø, brune brødene ut av ovnen. Pappa ga alltid Sammy den første skiven.

Men det er ikke lørdag i dag, tenkte Sammy. *Hvorfor baker pappa?*

Sammy sto opp av sengen og gikk til kjøkkenet. Han spurte pappa hva som foregikk.

“Husker du hva biskopen ba oss gjøre?” spurte pappa.

Sammy nikket. “Han ba oss om å hjelpe folk. Og jeg hjalp søster Martin å bære kofferten sin ovenpå, ikke sant?”

“Du var flink,” sa pappa.

“Jeg ba for å finne ut hvordan jeg kunne hjelpe. Jeg fikk

ideen om å bake brød å dele med andre.”

Sammy så inn gjennom ovnsvinduet. Han telte brødene.

“En ... to ... tre ... fire. Hvem skal du gi brødene til?”

“Det er noe jeg trenger din hjelp med,” sa pappa. “Det er ett brød til søster Martin. Og to brød til familien Miller. Hvem skal vi gi det fjerde brødet til?”

Sammy tenkte på det.

“Hva med Mr. Lee?” spurte Sammy. Mr. Lee bodde i leilighetsbygget deres. Han gikk ikke ut så mye. For det meste så han bare på folk fra vinduet.

“Det er en god idé,” sa pappa.

Da brødet var ferdigstekt, hjalp Sammy pappa å pakke det inn. Så hentet han vognen sin. De la brødene oppi.

“Brødvognen er klar til å kjøre!” sa Sammy.

Pappa hjalp Sammy å trekke vognen. Sammys hjerte føltes godt og varmt, akkurat som brødet de skulle dele!●

Artikkelforfatteren bor i Vermont i USA.

Forskjellige, men sammen

Av Bethany Bartholomew
(Basert på en sann historie)

“La dem tilbe hva som helst, hvor som helst og på hvilken som helst måte de ønsker” (11. trosartikkel).

Ellie og familien skulle besøke slektningene sine som bodde langt borte. Ellie gledet seg sånn! Hun hadde ikke sett slektningene sine på lenge.

Før turen sa Ellies foreldre at de ville snakke om noe.

“Når vi kommer sammen med familien, ber vi alltid ved måltidene. Og noen ganger snakker vi om kirken, ikke sant?” spurte pappa.

“Akkurat!” sa Ellie.

“Det vil bli litt annerledes på denne turen,” sa mamma. “Tanten og onkelen din går ikke i kirken lenger.

Og de liker ikke at folk snakker med dem om den.”

Ellie rynket pannen. “Hvorfor ikke?”

“Vi vet ikke alle grunnene,” sa pappa. “Men de er veldig glad i oss. Jeg tror de ikke ønsker å krangle med oss eller såre oss. Så de har bedt oss om ikke å snakke om kirketing med dem.”

Ellie nikket.

“Vi kan fremdeles lese i Skriftene og be mens vi er der. Men vi gjør det for oss selv,” sa mamma.

“Hva med når vi spiser?” spurte Ellies søster.

“La oss vente og se,” sa mamma. “Hvis de ikke ber før vi spiser, kan vi holde en bønn inni oss hver for oss.”

“OK,” sa Ellie. “Det skal jeg klare.”

Dagen etter satte Ellies familie seg i bilen. De kjørte til sent på kvelden. Da de endelig kom frem, hjalp Ellies tante og onkel dem å få bagasjen ut av bilen. Så gikk alle og la seg.

Neste morgen holdt Ellie en bønn før hun gikk på kjøkkenet til frokost. Hun var litt nervøs for å se familien sin. Men så satte tanten seg ved siden av henne med et varmt smil.

“Noen av oss skal til salongen til kusinen din senere i dag. Vil du bli med?” spurte hun Ellie.

“En frisørsalong?” spurte Ellie.

“Jepp! Du og søsteren din kan fikse håret hvis dere vil.”

Ellie smilte og nikket. Det hørtes morsomt ut!

Etter frokost tok de bussen til salongen. Ellie elsket å se kusinen sin jobbe. Fingrene fløy frem og tilbake mens hun gredde og flettet. Etter at alle var ferdige med håret, hadde de et liksom-moteshow foran salongspeilet og fniste av sitt nye utseende.

Dagen etter regnet det tungt. Så alle bestemte seg for å bli inne og spille brettspill. Ellie og et av søskenbarna hennes var på lag mot to av de eldre guttene. De ertet hverandre mens de kappkjørte med spillbrikkene sine rundt brettet.

“Vi vant!” ropte Ellie da hun flyttet spillbrikken til enden av brettet. Alle ga hverandre high five – til og med de eldre søskenbarna, som lot som om de var sure fordi de tapte.

Etter bare noen få dager var det på tide å dra hjem. Da Ellie satte seg i baksetet i familiens bil, hørte hun familien si farvel.

“Vi vil savne dere!”

“Kom snart tilbake!”

“Vi er så glad i dere!”

Ellie smilte og vinket da bilen deres kjørte av sted. Hun hadde hatt det så moro. Selv om de trodde på forskjellige ting, kunne de likevel være en lykkelig familie. ●

Artikkelforfatteren bor i Georgia i USA.

Klipp ut og lim, stift eller bind disse sidene sammen for å lage en bok!

MIN VOKSENDE TRO

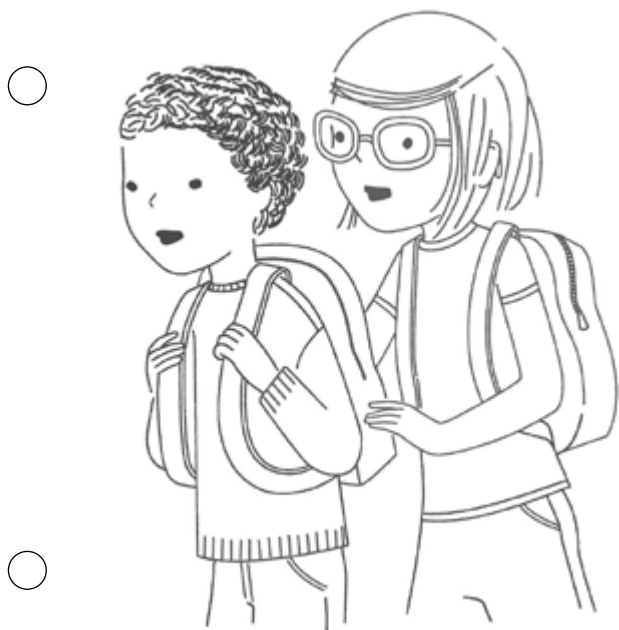
Navn: _____

1

I Mormons bok sa Alma
at tro er som et frø.

4

Jeg hjelper min tro på Jesus å vokse
ved å be og være snill mot andre.

5

Etterhvert som et tre vokser, kan
det gi oss velsmakende frukt.

2

Jeg kan så mitt eget troens frø ved å lytte til det profetene og Skriftene lærer oss.

3

Et frø trenger vann og solskinn for å vokse.

6

Etterhvert som min tro vokser, vil den gi meg gode velsignelser.

7

Jeg vil fortsette å hjelpe min tro å bli sterkere. Vår himmelske Fader og Jesus Kristus elsker meg!

Av søster
Cristina B. Franco
Annenrådgiver
i Primærs
generalpresidentskap

Den hemmelige ingrediensen

Vår himmelske Fader ønsker at vi skal tjene andre. Primær-læreren min var et godt eksempel på tjeneste. Når vi kom til Primær, hadde søster Antonietti alltid med en sjokoladecake. Jeg kunne ikke fordra sjokoladecake! Alle andre likte det. Men jeg spiste den aldri.

En dag spurte hun meg: "Hvorfor prøver du ikke et lite stykke? Denne kaken er laget med en spesiell ingrediens."

Jeg gikk med på å smake. Og vet du hva? Jeg likte den!

Mange år senere fortalte mor meg hva søster Antoniettis hemmelige ingrediens var. "Søster Antonietti hadde

ikke mye penger," sa mamma. "Hver uke måtte hun velge mellom å betale for å ta bussen til Primær eller kjøpe ingrediensene til å lage sjokoladekaken til klassen. Hun valgte alltid sjokoladekaken. Så istedenfor å ta bussen, gikk hun mer enn 3 km hver vei, uansett vær."

Søster Antoniettis hemmelige ingrediens var den kjærligheten hun hadde til andre! ●

Tilpasset fra "Gleden ved uselvisk tjeneste", Liahona, nov. 2018, 55–57.

Jeg kan følge Jesus Kristus
på små og enkle måter.

(Se Alma 37:6.)

Det overraskende misjonskallet

Av Lucy Stevenson

Kirkens tidsskrifter

(Basert på en sann historie)

Edwin Dharmaraju smilte da han gikk ut fra flyplassen og inn i solskinnet. Han kunne se palmetrær langs gatene og lukte krydret fra et nærliggende marked. Han og hans kone Elsie var tilbake i India! De hadde bodd på Samoa, men nå var de hjemme igjen.

Men Edwin og Elsie var ikke her bare på besøk. De hadde blitt kalt som misjonærer for Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Edwin var litt nervøs. Men han visste at vår himmelske Fader ville hjelpe dem. Vår himmelske Fader hadde allerede hjulpet dem så mye.

Edwin og Elsie ble født i India. Men Edwin hørte første gang om Kirken mens han gikk på skole i USA. Han gikk i kirken der en gang. Han leste til og med Mormons bok. Men da han kom tilbake til India, glemte han Kirken.

Noen år senere følte Edwin og Elsie at de skulle flytte til Samoa. Edwin var insektforsker, og han tok en jobb på øya for å drive med forskning. Det var der Edwin og Elsie møtte misjonærene. Da Edwin leste Mormons bok igjen, følte han noe spesielt. Elsie leste også Mormons bok. De valgte å bli døpt sammen med sine sønner og døtre.

Etter å ha sluttet seg til Kirken, ønsket Edwin mest av alt at hans familie i India skulle lære om evangeliet. Problemet var at det ikke var noen misjonærer i India som kunne undervise dem! Edwin og Elsie skrev et brev til Kirkens hovedkvarter og ba dem sende misjonærer til India.

Det som så skjedde, var en stor overraskelse. President Spencer W. Kimball kalte *dem* som misjonærer i India! Og nå var de her.

Deres første stopp i India var huset til Edwins bror. Edwins foreldre og søsken var også der. Med en gang begynte Edwin og Elsie å undervise dem. Familien var glad for å lære om evangeliet.

Noen uker senere samlet Edwin og familien seg rundt svømmebassenget i brorens hage. Bassenget hadde blitt rengjort, malt og fylt med ferskvann. Alle gikk i hvitt. Kvinnene hadde flagrende sarier over skuldrene. Menene hadde løstsittende jakker og bukser i indisk stil.

Edwin sto i bassenget sammen med faren. "Samuel David," sa Edwin, "med fullmakt fra Jesus Kristus døper jeg deg i Faderens og i Sønnens og i Den hellige ånds navn."

Edwin følte seg lykkelig da han døpte faren. Han følte seg enda lykkeligere da han døpte moren etterpå. På slutten av dagen hadde Edwin døpt 18 personer!

Dagen etter tok Edwin og Elsie toget i seks timer. De besøkte flere familiemedlemmer og underviste dem om evangeliet. Edwin døpte fire slektninger til i en elv i nærheten.

Til slutt tok Edwin og Elsie toget i 16 timer for å besøke Elsies foreldre. Elsies far var leder i en annen

kirke. Han ble ikke døpt, men han syntes Mormons bok var en god bok. Han hjalp til med å oversette Mormons bok til Telugu, et av språkene som brukes i India.

Da Edwin og Elsie avsluttet misjonen, var det nok nye medlemmer til å starte en av de første grenene av Kirken i India! Edwin og Elsie var lykkelige da de kom tilbake til Samoa. De var takknemlige for at vår himmelske Fader hadde sendt dem på misjon! ●

Edwin og Elsie Dharmaraju var på misjon i India i 1978. Nå blir det bygget et vakkert tempel der!

*Jeg har aldri gjort noe veldig galt.
Må jeg likevel omvende meg?
– Usikker i Udine*

Kjære Usikker:

Alle må omvende seg, for ingen er fullkommen! Å omvende seg kan være så enkelt som å be til vår himmelske Fader og fortelle ham hvordan dagen gikk og si hvordan du ønsker å gjøre det bedre i morgen. Vi ber ham om tilgivelse når vi har gjort noe galt, og han tilgir oss. Noen synes omvendelse er skremmende. Men det er noe gledesfylt! Omvendelse er en gave som Jesus Kristus ga oss så vi kan lære, vokse, forandre oss og bli mer lik ham. President Nelson sier at vi skulle omvende oss hver dag. Når du gjør det, vil du føle større fred og styrke i ditt liv.

Kjærlig hilsen,

Vennen

Prøv dette!

I likhet med skjeen som tar bort pepperen i denne aktiviteten, kan omvendelse rense oss for de gale valgene vi tar hver dag – store eller små. På grunn av Jesus Kristus og hans forsoning har vi alle anledning til å omvende oss.

Du vil trenge:

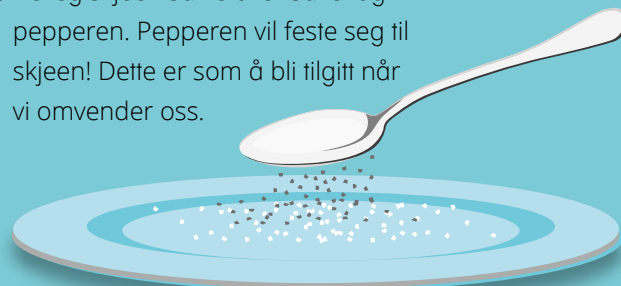
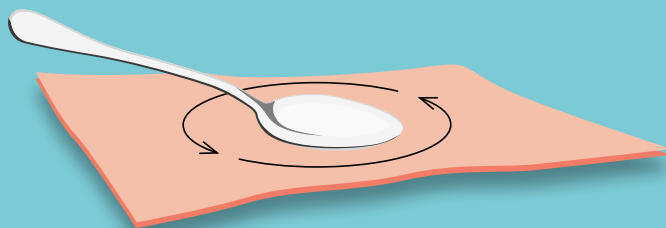
bordsalt
svart pepper
plastskje
håndkle

1. Hell litt salt på en tallerken. Dette symboliserer at vi er rene og verdige før vi synder.

2. Strø litt pepper på saltet. Dette symboliserer de gale valgene vi tar.

3. Ta nå plastskjeen og gni den på et håndkle.

4. Beveg skjeen sakte over saltet og pepperen. Pepperen vil feste seg til skjeen! Dette er som å bli tilgitt når vi omvender oss.

Lite og enkelt puslespill

I likhet med Liahona som veiledet Lehis familie, kan enkle ting hjelpe oss å løse store problemer (se Alma 37:6, 38–44).

Kan du finne hver av brikkene nedenfor i puslespillet?

Hva er små og enkle måter du kan følge Jesus på?

Alma den yngre omvender seg

Av Haley Yancey

Kirkens tidsskrifter

Alma var profetens sønn. Han var oppkalt etter sin far, men han trodde ikke på det faren underviste. Han fortalte folk at Kirken ikke var sann.

En dag viste en engel seg for Alma. Engelen ba Alma omvende seg.

I tre dager var det som om Alma sov. Han tenkte på sine dårlige valg.

Så ba Alma om tilgivelse. Og det fikk han! Han følte Jesu Kristi kjærlighet. Alma våknet og underviste andre om hvordan Jesus frelste ham.

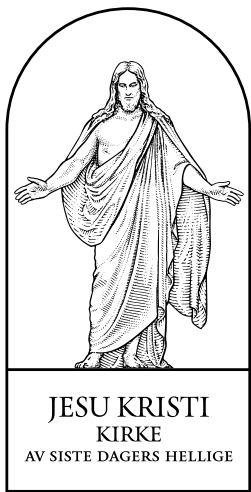
Jeg kan omvende meg når jeg tar et galt valg.
Jesus vil alltid være der for meg. ●

Du kan lese om denne historien i Mosiah 27.

Alma omvendte seg og fulgte Jesus

Hva bør du gjøre når du
tar et galt valg?

Kjære foreldre:

Noen ganger er vi ikke enige med andre. Men vi kan likevel være glad i dem. Vi kan også holde fast ved det vi vet er sant. Les historien på side V10 sammen med barna dine, og snakk om disse spørsmålene:

Hvordan viste Ellies familie kjærlighet?

Hvordan holdt Ellies familie troen sterk?

Hvordan kan vår familie vise kjærlighet til andre, selv om vi ikke er enige?

Vi er alle forskjellige, men alle er et Guds barn!

Del kjærlighet,

Vennen

HVORDAN DU SENDER DITT BARNES KUNSTVERK ELLER ERFARING TIL LIAHONA

Gå til liahona.ChurchofJesusChrist.org og klikk på "Submit an Article or Feedback" [Send artikkel eller tilbakemelding]. Du kan også sende det på e-post til liahona@ChurchofJesusChrist.org, sammen med barnets navn, alder, bosted og denne tillatelsen: "Jeg, [sett inn navnet ditt], gir Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige tillatelse til å bruke mitt barns bidrag i Kirkens tidsskrifter, på Kirkens nettsteder og sosiale medier, og muligens også i annet kirkemateriell." Vi gleder oss til å høre fra deg!

INNHold

V2 Fra Det første presidentskap:
Følg pionerene

V4 Lilas valg

V6 Hei fra Argentina!

V8 Den lille brødvognen

V10 Forskjellige, men sammen

V12 Min voksende tro

V14 Fra venn til venn: Den hemmelige ingrediensen

V15 En glimrende idé

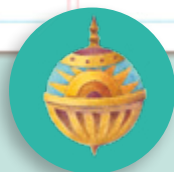
V16 Tapre eksempler: Det overraskende misjonskallet

V18 Hva tenker du på?

V19 Bare moro: Lite og enkelt puslespill

V20 Historier fra Skriftene: Alma den yngre omvender seg

V23 Fargeleggingsside: Alma omvendte seg og fulgte Jesus

Finn liahonaen som er gjemt i bladet!

PÅ OMSLAGET AV VENNEN
Illustrasjon: Rebecca Sorge Jensen

© 2020 AV INTELLECTUAL RESERVE, INC. ALL RIGHTS RESERVED

